

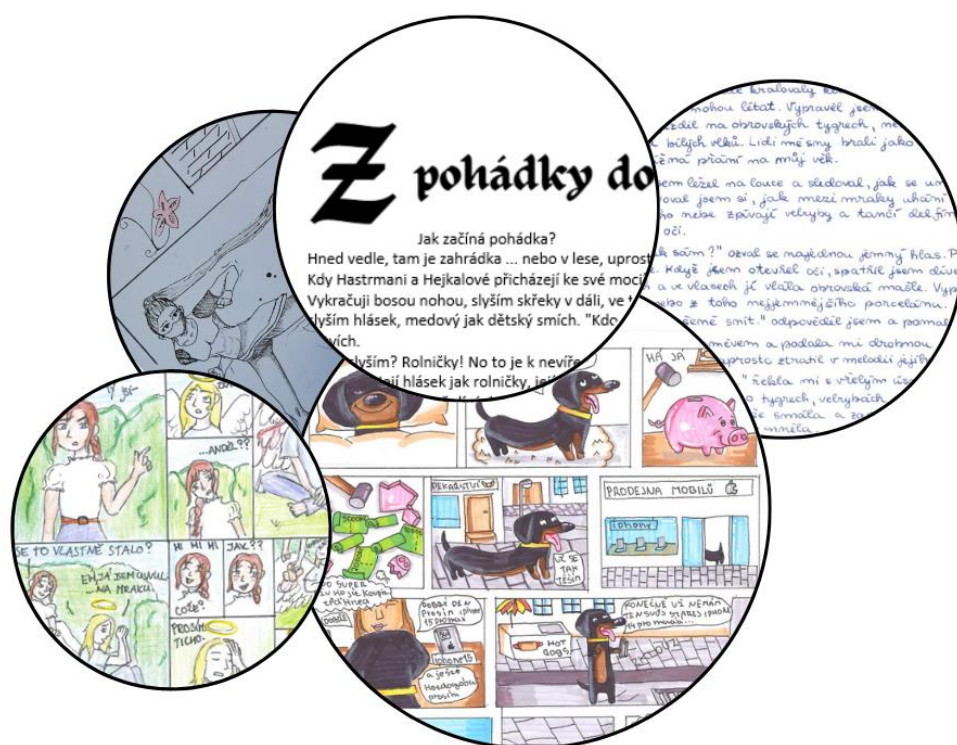
SBORNÍK

oceněných literárních prací

z 19. ročníku soutěže

LITERÁRNÍ OSVĚŽENÍ 2024

aneb autorské psaní a čtení žáků základních škol a studentů středních a učňovských škol



Městská knihovna Znojmo

2024



Sborník oceněných literárních prací Literárního osvětlení 2024

Vydala: Městská knihovna Znojmo 2024

Sestavila: Mgr. Monika Mandátová

Náklad: 50 výtisků

ISBN 978-80-85064-65-0



Milí čtenáři,

dostáváte do rukou **SBORNÍK OCENĚNÝCH LITERÁRNÍCH PRACÍ** z 19. ročníku soutěže **Literární osvěžení aneb autorské psaní a čtení žáků základní škol a studentů středních a učňovských škol**, který vyhlásila Městská knihovna Znojmo v prosinci 2023.

Tématem tohoto ročníku byla **„Pohádka podle mého gusta“**. Do soutěže bylo zasláno celkem 122 prací. Kromě znojemských škol se do soutěže zapojili i žáci a studenti z Brna, Olomouce, jižních Čech nebo Opavy. Slavnostní vyhodnocení proběhlo v březnu 2024.

Velice si vážíme, že nabídku na spolupráci opět přijala spisovatelka knih pro děti i dospělé, paní **Petra Dvořáková**. Výherci měli radost, že si mohli ocenění převzít právě od této úspěšné spisovatelky a debatovat s ní o různých tématech z oblasti literární tvorby.

Soutěžní práce řadíme tradičně do pěti kategorií, čtyři jsou dělené dle věku autorů a pátá je vyhrazena pro kolektivní práce. V každé kategorii vyhodnocujeme zvlášť prózu a poezii. Jelikož nám letos dorazilo i mnoho povedených komiksů od jednotlivců, rozhodli jsme se je ocenit zvlášť a přidali jsme i šestou kategorii.

Na následujících stranách naleznete nejen oceněné práce soutěžících, ale také souhrnné výsledky a plakát s původním zadáním soutěže. Literární práce nejsou řazeny dle pořadí umístění v jednotlivých kategoriích. Výherci v kategorii kolektivních prací nám zaslali celkem 7 povedených knížek pod souhrnným názvem „Leporela pro nejmenší“. Na konci sborníku naleznete fotografii všech těchto leporel a ukázku 3 vybraných prací.

Velice se těšíme se na další ročník soutěže, který bude již jubilejní - dvacátý. Jeho téma a kompletní zadání bude vyhlášeno koncem roku 2024.

ZADÁNÍ SOUTĚŽE

DĚTSKÉ ODDĚLENÍ MĚSTSKÉ KNIHOVNY ZNOJMO

vyhlašuje
19. ročník literární soutěže

LITERÁRNÍ OSVĚŽENÍ

aneb autorské psaní a čtení žáků
základních škol a studentů středních a učňovských škol

Téma: „Pohádka podle mého gusta“

**Líbí se vám klasické pohádky? Nebo máte raději ty moderní?
Napište vlastní originální pohádkový příběh.**

TĚŠÍME SE NA VAŠE SOUTĚŽNÍ PRÁCE.

Patronkou soutěže je spisovatelka PETRA DVOŘÁKOVÁ,
úspěšná autorka knih pro děti i dospělé (Julie mezi slovy,
Flouk a Lila, Dědina, Chirurg, Vrány, Zahrada či Plánata).

PODMÍNKY SOUTĚŽE:

Soutěžní práce jsou rozděleny do pěti kategorií.
Zvlášť je hodnocena poezie a próza.
Nebojte se vytvořit komiks, a to jako 1 autor nebo jako
kolektivní dílo (2 a více autorů).
Spolu s prací doneste/pošlete vyplněný souhlas
se zpracováním osobních údajů a použitím díla.

Rozsah práce: max. jedna A4 psaná rukou, na PC vel. písma 12
Označení prací: jméno, příjmení, věk, škola, třída

Termín odevzdání: 16.2.2024

SOUTĚŽNÍ KATEGORIE:

1. kategorie - žáci 2. - 4. tříd
2. kategorie - žáci 5. - 6. tříd
3. kategorie - žáci 7. - 9. tříd
4. kategorie - učni a středoškoláci
5. kategorie - kolektivní práce

**Slavnostní vyhodnocení
proběhne 20. března 2024
v konferenčním sále Městské
knihovny Znojmo.**

MOŽNOSTI ODEVZDÁNÍ:

- osobně v Městské knihovně Znojmo na všech odděleních a pobočkách knihovny
- poštou na adresu: Městská knihovna Znojmo, Zámečnická 288/9, Znojmo 669 26
- elektronicky na mailovou adresu: detska@knihovnazn.cz



VÝSLEDKY SOUTĚŽE

I. Kategorie (2. – 4. třída ZŠ)

Próza

1. *Sešlost pohádek* – **Denis Šimr**, 4. B, ZŠ Znojmo, Mládeže 3
2. *O Martinovi a medvědí rodince* – **Tobiáš Bašovský**, 4. třída, ZŠ Bratří Fričů, Ondřejov

Čestné uznání: *Želva a had* – **Berenika Moravcová**, 2. B, ZŠ T.G. Masaryka, Riegrova 13, Opava

II. Kategorie (5. - 6. třída ZŠ)

Próza

1. *Kletba princezny Eriky* – **Justýna Nechvátalová**, 1. A, Gymnázium Dr. Karla Polesného Znojmo
2. *Přátelství nade vše* – **Simona Hynková**, 5. třída, ZŠ Bratří Fričů, Ondřejov
3. *Můj život jako v pohádce* – **Karolína Hana Kováčová**, 6. A, ZŠ Radomyšl

Čestné uznání: *Kouzelný keř* – **Jiří Chlachula**, 5. A, ZŠ Václavské náměstí, Znojmo, odlouč. pracoviště Jubilejní park

III. Kategorie (7. - 9. třída ZŠ)

Próza

1. *Skřítek Taháček* – **Jakub Pavelka**, 9. B, ZŠ JUDr. Josefa Mareše a MŠ, Znojmo, Klášterní 2
2. *Kapka empatie* – **Nela Sedláková**, 9. B, ZŠ Znojmo, Mládeže 3
3. *Albatros* – **Pavla Janoušková**, 1. AM, Gymnázium J.G. Mendela, Brno

Čestné uznání: *Pohádka podle mého Gusta* - **Šimon Lintner**, 2. B, Gymnázium Dr. Karla Polesného Znojmo, *O Tomášovi* – **Lucie Plašilová**, 2. A, Gymnázium Dr. Karla Polesného Znojmo, *Kouzelný chlapec* – **Hana Plačková**, 8. A, ZŠ Prokopa Diviše a MŠ Znojmo – Přímětice, *Moderní pohádka o svítícím domě plném podivuhodných zvířátek* – **Jan Papoušek**, 2. B, Gymnázium Dr. Karla Polesného Znojmo

Poezie

1. *Z pohádky do pohádky* – **Kateřina Čurdová**, 9. B, ZŠ Znojmo, Mládeže 3
2. *O kouzelné lištičce* - **Kateřina Krčová**, 2. ročník, Gymnázium Komenského 2, Havířov,
3. *Krakonoš* – **Josef Klaudinger**, 7. B, ZŠ Prokopa Diviše a MŠ Znojmo - Přímětice

Čestné uznání: *Jednou bude líp* - **Kristýnka Haizlová**, 9. B, ZŠ Slatiňany, *Prasátko u holiče* – **Matěj Bonczek**, Gymnázium Komenského 2, Havířov (2. ročník)

IV. Kategorie (učni a středoškoláci)

Próza

1. *Papírové sny* – **Snezhana Nabokova**, 5. A, Gymnázium, Střední pedagogická škola, Obchodní akademie a Jazyková škola, Znojmo
2. *O vytrvalosti v cestě za svými cíli* – **Kai Ott**, 7. A, Gymnázium Dr. Karla Polesného Znojmo
3. *Naděje umírá poslední* – **Magdaléna Kostková**, 5. E, Gymnázium Jírovceva 8, České Budějovice

Čestné uznání: *Ztracená princezna* - **Aneta Geržová**, 7. A, Gymnázium Dr. Karla Polesného, Znojmo

Poezie

1. *Život jako z pohádky* – **Sára Pulkrábková**, 7. A, Gymnázium POA, Znojmo
2. *Fantazie bez hranic: Když sny ožívají* – **Tereza Procházková**, 7. A, Gymnázium Dr. Karla Polesného, Znojmo
3. *Zahrádka* – **Barbora Kotoučová**, 17 let, Gymnázium Dr. Karla Polesného Znojmo

V. Kategorie (kolektivní práce)

1. *Leporela pro nejmenší* – **3. A**, Gymnázium Dr. Karla Polesného Znojmo
2. *Klobouk z nebe* – **Šimon Král, Štěpán Svoboda** 2. B, Gymnázium Dr. Karla Polesného Znojmo
3. *Pohádky ze školy (O křídě, která nechtěla být křídou a O houbě, která chtěla psát)* – **Markéta Jarošová** 1. A, **Anna Jarošová** 1. B, Gymnázium Dr. Karla Polesného Znojmo

Čestné uznání: *O bojovníci jménem Locika* - **Natálie Turčíková, Linda Procházková**, 9. D, ZŠ JUDr. Josefa Mareše a MŠ, Znojmo, Klášterní 2

VI. Kategorie (komiks)

1. *Sněhurka na sítích* – **Anna Berková**, 9. B, ZŠ JUDr. Josefa Mareše a MŠ, Znojmo, Klášterní 2
2. *Pohádka podle mého gusta* - **Jakub Veselý**, 9. A, ZŠ JUDr. Josefa Mareše a MŠ, Znojmo, Klášterní 2
3. *Pohádka podle mého gusta* - **Klára Maarová**, 9. A, ZŠ JUDr. Josefa Mareše a MŠ, Znojmo, Klášterní 2

Čestné uznání: *Jezevčík Toddy a iPhone 15pro max* - **Ema Peřínková**, 7. A, ZŠ Znojmo, Mládeže 3

S ešlost pohádek

Bylo, nebylo, před skoro šedesáti lety se narodil takový úplně malý klouček.

Ze začátku měl černou a bílou barvu, protože i televize byla černobílá. Taky měl čepičku, koníka a moc hezkou znělku, která lákala děti na různé pohádky. Ano, myslím, že všichni víme, že se jedná o Večerníčka.

Co mi však přijde líto? Že na něj v záplavě Spongebobů, prasátek Pepin a dalších moderních amerických pohádek trochu zapomínáme. Kdo však na něj myslí jsou jeho každovečerní pohádkoví kamarádi.

To se tak jednou potkají Maxipes Fík s Ájou na procházce s Machem a Šebestovou. Zkouší, co vše umí kouzelné sluchátko a přenesou se do krásného kina, kde je však úplná tma. Trošku se bojí a tak si na pomoc přivolají Rákosníčka. Za mlhou hustou tak, že by se dala krájet a možná ještě dál objeví se skřítek neposeda a s ním i první hvězdička. Ta ozáří celé kino. Druhou hvězdu přinese Maková panenka a motýl Emanuel. Třetí hvězdu přinese Křemílek, čtvrtou Vochomůrka, pátou Bob a šestou Bobek.

Víte, že Večerníček odvysílal 400 pohádek?

Proto nechybí Rumcajs, Hurvínek, víla Amálka, Krteček, Káťa a Škubánek, Bolek a Lolek a sál je najednou plný. Kdo však chybí, je milovaný Večerníček. Mach vezme sluchátko a řekne: „Haló, haló, prosím Vás, Večerníček chybí nám. Dříve to byl malý kluk, ať je tady coby dup.“ Otevrou se dveře a v nich stojí Večerníček, jenže teď už je to pomalu dědeček. Taková radost všech se nedá popsat. A tak vám jen řeknu, že tam sedí dodnes, smějí se a promítají si všechny pohádky.

Zazvonil zvonec a pohádky je konec.

Denis Šimr

ZŠ Znojmo, Mládeže 3

K rakonoš

Krakonoš je vládce hor,
když sešel do městečka,
přestal zvonit i kostelní zvon.
Proč navštívil nás?
Ptali se lidé...
Byliny trhali jste mi drahé.
Odpověděl on.
Trest sesílám já na vás...
Dívku nejhodnější chci od vás.
Ta o zahrádku moji pečovatí bude

A jen statečné srdce vysvoboditi ji může.
Nakonec přišel mládenec,
Co zlomil kouzelnou klec.
Dívku zachránil,
do městečka zpět přivedl a prohlásil...
Již nebudeme Krakonoši bylinky krást,
Dívka má je naučí pěstovat vás.
A tak nastal šťastný konec
a už zase zvoní zvonec.

Josef Klaudinger

ZŠ Prokopa Diviše, Znojmo - Příměťice



Martínoví a medvědí rodince

Za časů, kdy zimy byly dlouhé a mrazivé, stál v jedné beskydské vesničce velký dům plný dětí, o které se rodiče starat nemohli, nebo nechtěli. Místo rodičů se o ně staraly hodné tety. V tom domě bydlel i Martin, pro něhož se stal život peklem. Nevěděl, proč se s ním nikdo nekamarádil a proč ho nikdo neměl rád. Kvůli tomu dostával ve škole špatné známky. Jednoho dne byl tak nešťastný, že si ze smutku řekl, že z dětského domova uteče. Putoval tři noci. Když se unavil, vyhlédl si hezký zasněžený les, kde se také usadil. Vybílil z oprýskaného batohu kousek ukradeného masa a sirky. Posbíral pár kamenů a vytvořil kruh. Svou hubenou rukou naskládal do ohniště pár klacíků a škrkl zápalkou. Začal opékat maso. Vůně, která se z něj linula, byla nepředstavitelná. Z nedaleké jeskyně vylákala i mámu medvědice, tátu medvěda a malého medvědího synka. Medvědí rodinka byla hladová a přišla až k Martinovi. Martin se celý třásl od strachu. Nakonec ale pochopil, že jsou jen vyčerpaní a potřebují něco k jídlu. Odhodil jim velký kus masa a všichni tři se do něj zakousli.

Najednou táta medvěd zaduněl: "Co chceš za záchranu našich životů?" Martin neměl slov. „J-j-j jak t-t-t-to ž-ž-ž že umíte mluvit?" „Matka příroda nás obdarovala," odpověděla medvědice. „Tak co chceš za ten dar?"

Martin začal přemýšlet. Sladkosti? Moderní dům?

„Tak co, bude to!" Zaduněl táta medvěd podruhé. V tu chvíli to Martinovi došlo. Je sám, je osamělý, potřebuje... rodinu! Tátu, mámu, bráchu. Ano! „Chtěl bych rodinu." Vykřikl. „Hm," zamyslela se máma medvědice.

Martinovi se neustále honila hlavou myšlenka, jestli vše není jinak. Obdarovala je matka příroda? Nebo je potrestala?

„Medvědice přemýšlela. „V jedné vesničce bydlí manželský pár a nemají žádné děti. Zítra tam vyrazíme. Třeba si tě vezmou k sobě." Martin se tvářil zamyšleně, ale nakonec přikývl.

„Teď půjdeme do našeho bydla," řekl táta medvěd. Jak zacházeli víc a víc do jeskyně, všiml si Martin něčeho neobvyklého. Rodinka měla na krku náramky z dřevěných kuliček. Poslední připomínala čtyřlístek a byla daleko větší než ostatní. I on měl takový. V nitru jeskyně strnul. Uvnitř byl starý ošuntělý lidský nábytek. Tím Martin ještě víc zatížil svoji hlavu. „Půjdeme spát!" zaburácel medvěd táta. Martin se rozhlížel. Vždyť tady není na spaní nic jiného, než špinavá pohovka ze smetiště. Nedalo se nic dělat. Martin se uvelebil s medvidětem na pohovce. Pro maminku a tatínka už nebylo místa, a tak se uvelebili na zemi.

Brzy ráno vyrazili všichni za novými rodiči. Přecházeli potoky, kopce, obcházeli jezera, až se dostali do malinké vesničky. Stál tam pěkný oplocený domeček. Všichni vešli brankou do zahrady plné kvítí. Táta medvěd zabušil na dveře. Jakmile se dveře otevřely, náramky se rozzářily. Jak se světla rozlévala do okolí, Martin místo medvědíh obrysů, uviděl lidské postavy. Svého tátu Čenka, svou mámu Elen a staršího bratra Freda. Všichni tři se na něj usmívali.

Táta Čeněk prohlásil: "Vítám tě zpět do naší rodiny, Martine." „Musíme si toho tolik co říct!" Skočila do řeči tátovi máma medvědice. „Jenže kde budeme bydlet?" Ozval se bratr Fred.

Vyděšená žena, která stála ve dveřích, promluvila: „Moje tchýně má neobydlený byt, mohla bych vám ho ponechat."

„Nějaké peníze do začátku vám taky půjčíme", přidal se její muž. Maminka medvědice jim oběma poděkovala. Pak se obrátila na Martina. „Matka příroda nás potrestala za to, že jsme odhazovali odpadky v horách a přeměnila nás v medvědy. Ty jediný jsi to nedělal. Jsi lepší než my, a proto jsi zůstal klukem." „To nevadí, hlavně že jsme zase všichni spolu. Každý občas udělá chybu." Odpustil jim Martin, objímal celou rodinu s úsměvem. Ze života už neměl peklo, ale opravdové štěstí, protože

našel to, po čem nejmíc toužil.

Tobiáš Bašovský
ZŠ Bratří Fričů, Ondřejov

Kletba princezny Eriky

Žila, byla jednou jedna princezna Erika. Když se narodila, sudičky jí daly zvláštní věštbu. První sudička řekla: „Budeš velmi krásná a líbezná.“ Druhá pravila: „Budeš hodná a budeš mít svůj názor.“

Avšak poslední pronesla kletbu: „Až ti bude osmnáct let, tak tě obejmě neznámý člověk a zjevíte se na úplně jiném místě. Po objetí tato věštba skončí.“

Jakmile to sudička dořekla, rodiče Eriky se zděsili. Podívali se na sudičky a řekli: „Nešlo by to nějak změnit? Není to poněkud kruté?“ A sudička na to: „Jak věštba zazní, nelze ji vrátit zpět.“ Sudičky odešly a v zámku nastalo ticho. Všichni z toho byli poněkud vyděšení.

Jak sudičky řekly, tak se také stalo. Když Erika vyrostla do krásy, začali se za ní sjíždět nápadníci. Princezna ale moc nadšená nebyla. Vždy na ně musela čekat před zámkem a vítat je. Jednou takto stála před zámkem a čekala na několikátého prince, až přijede ve svém kočáru. Ale co se nestalo! Jakmile kočí otevřel dveře kočáru, chystal se princ vystoupit. Najednou zakopl a spadl princezně přímo do náruče. A tudíž ji objal!

Erika i s princem zmizela a oba se přemístili na úplně neznámé místo. Najednou byli v hlubokém lese, kde neviděli ani človíčka. Princezna se na prince rozzlobila: „Kde to jsme? Kam jsi nás to zavedl?“ Princ se ale nedal a bránil se: „Já že jsem nás sem zavedl? Je to chyba nás obou!“ „Ahhh!“ povzdychla Erika.

Vydali se tedy po cestě lesem. Cesta trvala několik dní, kdy se postupně navzájem poznávali. „A jak se vlastně jmenuješ?“ zeptala se prince Erika. „Jmenuji se Karel Libor Daniel VII, ale říkej mi klidně Kájo.“ Najednou se na cestě objevila mapa. Jako by tam na ně čekala. „Jé, už nejsme zas tak daleko od zámku!“

„A ty víš kudy jít? Já se totiž v mapách nevyznám,“ přiznal se Karel. „Ty seš ale ňouma, neměl jsi ve škole zeměpis?“ „Ne, já jsem se učil doma v zámku.“

Šli podle mapy a po zhruba půldenním putování se ocitli v království. Před branou zjistili, že se do sebe zamilovali, a tak si princezna Erika našla manžela. Měli krásnou svatbu, po které spolu žili šťastně až do smrti.

Justýna Nechvátalová
Gymnázium Dr. Karla Polesného, Znojmo

Želva a had

Jednou se malinkatá želvička Špuntá zeptal svojí maminky, jestli může jít ven. Maminka se zeptala: „A s kým jdeš ven?“ Špuntík jí odpověděl: „Jdu s kamarádkou Minou.“ Maminka se ho ještě zeptala: „A kam půjdeš?“ A Špuntík jí odpověděl: „Půjdeme do parku. Budeme ložit na průlezkách, půjdeme si koupit nějaké jídlo, budeme se točit na kolotoči a houpat na houpačce.“ Tak mu to maminka dovolila.

Šli s kamarádkou Minou do parku. Chtěli si tam koupit zmrzlinu, ale bylo zavřeno. Tak si šli koupit

něco dobrého - rajčátko. První Mina řekla: „Špunťo, pojď si sednout na lavičku.“ A Špuntík jí řekl: „Ale kde jsou ty lavičky?“ A Mina řekla: „Za chvíli jednu uvidíš.“ Šli si sednout. Mina dala Špunťovi jedno rajčátko. Spapali ho. Pak se Špunťa Miny zeptal: „Mino, můžu jít na houpačku?“ Mina mu to dovolila, ale ještě k tomu přidala: „Počkej, až dojím rajčátko, Špunťo.“ „Ach jo, proč musím čekat?“ Mina dojedla a šli společně na houpačku. Mina si sedla a dívala se na Špunťu. Špunťa se houpal nahoru a dolů a nahoru a dolů a nahoru a dolů. Pak řekl Míň: „Můžu se jít sklouznout po té krásné skluzavce?“ Špunťa si sklouznul. Ale spadl. A plakal. Mina k němu doběhla.

Ještě než ale ke Špunťovi doběhla, uviděla HROZNÉHO HADA. Syčel na ně a hrozil jim: „Uštknu vás! SSSSSSSSSSSSSSS.“ „Špunťo, vstávej. Honem!“

Špunťa se hned zvedl a běžel tak rychle, jak mohl. Ale nekoukal se pod nohy. Ten hroživý had ho dohnal. Mina vytáhla zpod krunýřku telefon a zavolala svému orlímu kamarádu Pařátovi: „Pařáte, zachraň Špunťu! Jsme v parku. A pospěš si, jinak ho had zabije.“ Pařát honem přispěchal na pomoc. Chytil hada do pařátů a vznesli se do oblak. Hodil ho do moře. Had neuměl plavat, a tak se utopil.

Berenika Moravcová
ZŠ T. G. Masaryka, Opava

Jednou bude lip

Slibuje ti slib jak z kouzelné pohádky,
která se rozprostírá do celého světa.

Moje srdce mi hlásá, že v celém vesmíru
není vše na míru, ale není vše ztraceno.

I když jsme teď daleko pohádky, spojuje nás pouto.

A v duši máme jistotu, že to společně zvládneme.

Jednou bude lip, až se potkáme.

Na břehu moře, pod hvězdami na obloze.

Budeš v mé náruči, líbivá tvář plná úsměvu.

A já ti budu dávat lásku, jakou jsi si vždy přál.

Jednou bude lip v celém vesmíru.

Planety v dokonalém pohybu.

Lidstvo bude bez válek,

žití na míru a bude chybět smogový smrádek.

Jednou bude lip i tam kam společně hledíme.

Na východ slunce, které rozjasňuje náš svět.

Tvá ruka v mé ruce, naše srdce spolu bijící a naše láska bude kvetoucí jako zahrada v květu.

Jednou bude lip jak večer v kouzelné pohádce. Kde andělé se smějí nad námi v oblacích.

A my budeme tančit pod měsícem na obloze štěstím pohlčení v nekonečné víře.

Jednou bude lip, to mi věřte,

protože společně jsme silní a nezlomní.

Jednou bude lip.

Ať přichází, co má přijít.

Kristýnka Haizlová
ZŠ Slatiňany

13226

JEZEVČÍK

TODDY

a iphone 15 pro max

Napsala: Ema Peřínková
ilustrovala



Ema Peřínková
ZŠ Znojmo, Mládeže 3

Přátelství nade vše

Byla jednou jedna třináctiletá holka. Jmenovala se Niky. S nikým se moc nebavila a ani neměla přátele. Měla pouze kamarády na sociálních sítích. Věděla, že to není správné, ale bylo jí to jedno.

Jednou přišla ze školy domů a viděla ležet svůj mobil rozbitý na posteli. Podívala se kolem a uviděla jen pootevřené okno. Nevěděla, kdo tady mohl být, a tak si sedla na postel a začala přemýšlet. Napadlo ji, že by to mohl být někdo ze sociálních sítí, ale nemohla přijít na to, kdo. Tu myšlenku zapudila. Pak ji napadlo, že by to mohl být její mladší brácha. Vyšla ze svého pokoje a přešla přes chodbu, když vtom si všimla, že na zemi leží čepice. Hned jí došlo, že takovou čepici zahlédla u „Anez987“ na Instagramu. Uvědomila si, že to není holčičí čepice, ale chlapecká... Niky na to přišla! Je to fake profil a za ním se skrývá kluk. Nikdy jí nebylo jasné, jak je možné, že holka, jako je Anez987, umí parkur a jezdí tak dobře na kole. Vrátila se do pokoje, čepici hodila na židli a už jí to všechno začalo dávat smysl. Ten, kdo se skrývá za Anez987, se pomocí parkuru dostal do jejího domu! Podle všeho přeskakoval přes zahradu z větve na větev a potom skočil otevřeným oknem do jejího pokoje. Stejnou cestou se vrátil zase zpátky. Proč ale rozbil její mobil, to netušila. Vztekla bouchla do stolu. Najednou do jejího pokoje vtrhl brácha. Zeptala se ho, co se děje, a on jí pověděl o sestře jeho spolužačky, Julii. Vylíčil Niky, že jí taky někdo u ní doma rozbil mobil. A tak se Niky rozhodla, že se Julie zeptá sama. Půjčila si bratrův mobil, aby se mohla cestou podívat na Instagram na Anez987. Vzala s sebou čepici a vyrazila.

Když vyšla ven, nemohla uvěřit svým očím. Lidé létali vysoko vzduchem, který se tetelil zvláštní energií. Jiní chodili po zdech domů jako mouchy a další zase vsedě pár centimetrů nad zemí pluli vzduchem. Všichni na sobě měli černé oblečení, které měli oblečené dost zvláštním způsobem. Měli kalhoty na hlavě nebo trika na zadku. A koukali se do mobilu na Anez987. Niky zůstala stát s pusou dokořán. Nedalo jí to, a tak se jedné dívky, která plula kolem ní, zeptala, co se děje. Ta jí na to nic neřekla a plula dál.

Niky se rozběhla svou cestou k Julii. Když tam dorazila, zazvonila. Přišla jí otevřít vysoká holka s tmavými vlasy a modrýma očima. Řekla jí: „Ahoj, já jsem Julie,“ a přátelsky k ní natáhla ruku. Niky ji stiskla a řekla, že se jmenuje Niky a že od bráchy ví, co se stalo s Juliiným mobilem. Niky jí ukázala čepici a pověděla všechno o tom, co se jí stalo. Ataky co se děje venku. Hodně přemýšlely a debatovaly, až přišly na to, že Anez987 musí být černokněžník, který díky mobilu ovládá myšlení druhých. Těm, kterým se mu mysl ovládnout nepodařilo, rozbil mobily. Protože bylo jasné, že Niky a Julie patří mezi ty, na které černokněžníková moc nedosáhne, dohodly se, že proti němu budou bojovat, a to jeho vlastními prostředky. Přes Nikyin půjčený mobil začaly na Instagram vystavovat normální oblečení ve stylových kombinacích. Poslaly odkaz i všem známým. Mezitím se začala Niky s Julií kamarádit, a tak u Julie ještě asi na tři hodiny zůstala. Když se začalo stmívat, Julie šla k oknu, aby zatáhla závěsy. Při vyhlédnutí z okna si Julie všimla, že venku už nosí lidé normální oblečení a také normálně chodí po zemi. Julii a Niky se tak společným úsilím podařilo přimět lidi k návratu do normálního světa a k jejich vlastním myšlenkám. Když to zjistil Anez987, vztekem se proměnil v jedničky a nuly a rozplynul se ve virtuálním světě. Zbyla po něm jen čepice...

Díky tomuto zážitku si Niky našla první opravdovou kamarádku. Chodily společně ven a trávily spolu hodně času. Zjistily, že je lepší si hledat kamarády v realitě než na sociálních sítích. Takové kamarádství stojí za to a všechno špatné překoná!

*Simona Hynková
ZŠ Bratří Fričů, Ondřejov*

Skřítek Taháček

Bylo, nebylo, za devatero vesnicemi a devatero vinicemi leželo malebné město Znojmo. Na kraji města u pěkného parku stála docela obyčejná základní škola, do které chodil docela obyčejný kluk. Jmenoval se Kuba a byl to deváťák. Právě se rozhodoval, na jakou střední školu půjde. Neučil se moc dobře a měl špatné známky. Učení ho nebavilo, byl líný se připravovat do školy, nenosil domácí úkoly, zapomínal pomůcky a často vyrušoval.

Jednoho dne toho měla paní učitelka už dost a nechala Jakuba po škole. Ten seděl otrávený ve třídě a dopisoval nesplněné domácí úkoly z předešlého dne, se kterými si nevěděl rady. Chtěl běžet venku s ostatními spolužáky a místo toho tady seděl zavřený. Koukal smutně z okna a zasníl se: „Kéž bych měl dobré známky!“ A v tom uslyší: „Hej, to není žádný problém.“ Jakub se rozhlíží po třídě, ale nikoho nevidí. Kroutí hlavou a říká si: „To se mi asi jen zdálo.“ Ale v tom se znovu ozve: „Hej, Kubo, tady dole, koukej, tady jsem.“ Kuba se rozhlíží ještě pečlivěji, ale pořád nikoho nevidí. „Tady dole, na lavici, u sešitu,“ slyší slabý hlásek. Zadívá se na sešit a nevěří svým očím. Zírá na malinkatého skřítko o velikosti hrášku. „Kdopak jsi a co tady děláš?“ zeptal se Kuba. „Já jsem školní skřítek Taháček a sám jsi mě svým přáním přivolal.“ „Pomůžu ti získat dobré známky. Vlezu ti do ucha a budu ti tam našeptávat správné odpovědi při testech a zkoušení.“ Kuba se zaradoval a hned toho využil. Během chvilky měl hotové všechny domácí úkoly a přinesl je ukázat paní učitelce do kabinetu. Ta nevěřícně kouká na Kubu a nerada ho propouští ven za kamarády.

Další dny se ve škole Kubovi velmi daří a den ode dne si zlepšuje svůj prospěch. Je nadšený a spokojený, že má i bez učení samé jedničky. Čas utíká a blíží se pololetí. Na vysvědčení má Kuba vyznamenání. Raduje se a skáče nadšením, takové výsledky ve škole ještě nikdy neměl. Všichni ho chválí, paní učitelka, rodiče i spolužáci. Doma na něho čeká překvapení v podobě nového mobilního telefonu iPhone 15 Pro. Drží v ruce nový telefon a najednou z něho nemá takovou radost, jakou by sám očekával. „Co se to se mnou děje?“ zamyslí se nad sebou a najednou mu to dojde. Uvědomil si totiž, že nemůže mít tu upřímnou radost z toho, čeho nedosáhl sám. Že ty jedničky nepatří jemu, ale skřítkovi. Rozhodl se to změnit. Oznamil skřítkovi, že už nechce podvádět. Že ani tak nepodvádí učitele, jako sám sebe. Poděkoval skřítkovi Taháčkovi a řekl mu, že už ho dál nebude potřebovat. Skřítek se pousmál, a než se rozloučil, dal mu poslední radu. „Připrav si doma před každým testem a zkoušením taháček, který ale ve škole nikdy nepoužiješ.“

Kuba to několikrát vyzkoušel a opravdu to fungovalo. Při přípravě taháků si učivo zopakoval a lépe zapamatoval. Dále dostával ve škole jedničky, ale tyto byly jeho, tyto si zasloužil. Ta radost z nich byla úplně jiná - opravdová.

A ptáte se, jak to dopadlo se skřítkem Taháčkem a s Jakubem? Skřítek si našel jiného žáka, kterému se snaží pomoci s učením a přípravou taháků. No a Jakub, ten zvládl přijímací zkoušky na gymnázium a přemýšlí, že půjde na vysokou a stane se učitelem na základní škole.

Pavelka Jakub

ZŠ JUDr. Josefa Mareše a MŠ, Klášterní 2, Znojmo



kouzelné lištičky

Byla jedna lištička, zvláštní byla celička.
Byla totiž kouzelná, i když ještě maličká.
Člověk náhle rozběhne se od požáru dál a dál,
lištička, ta roztřepe se, les naplní šedý kal.
A tak po té těžké práci liška zkázu zažehnala.
Požár není pro legraci, pochyby tak rozehnala.
V malé noře pobývala, lesem ráda pobíhala.
noře žila s matičkou a s rodinou celičkou.
Rozhodne se, že se nevzdá, rozběhne se žáru vstříc.
Ten ji spolkne, nevidí už vůbec nic.
Všude byla velmi známá, zvířata ji milovala.
Teď z ní byla velká dáma a všem dále pomáhala.
Když ta liška zesílila, dospěla a vyrostla,
tak přece jen vyslídila, že zvěř není radostná.
Liška bolest ohně čeká, ta však stále nepřichází.
Kouzlo jako hrubá deka, její tělo před ní chrání.
Nebezpečí blížilo se, liška však nic netuší,
vydá se za jedním losem nebezpečí přímo vstříc.
Lištička však neváhá víc, a něco ji napadne.
Vědro, co se támhle válí, hned do zubů popadne.
Tak jde lesem dál a dál popovídat s přáteli.
Když tu člověk před ní stál, avšak nebyl veselý.
Rozhodne se zcela sama celý požár uhasit,
nabrat vodu do vědra, aby pak už měla klid.
Liška za ním uvidí velice rudé plameny.
Pomyslí si: „Ti lidi! Nic než zkázu nevidí.“
Začala vodou polívat všechny žhavé plameny.
Krajina začala přibývat, plameny, ty mizely.

Kateřina Krčová
Gymnázium Komenského 2, Havířov-Město

Papírové sny

Snezhana Nabokova

Jako malý jsem moc rád snil. Chodíval jsem do naší zahrady, kde bylo vše zarostlé břečťanem a kde kralovaly keře divokých růží. Seděl jsem v trávě a záviděl ptákům, že mohou létat. Vyprávěl jsem přátelům a rodičům o svých snech, ve kterých jsem jezdil na obrovských tygrech, mesl se na křídlech fénixů a vyl na Měsíc se smečkou bílých vlků. Lidi mě smy brali jako šílemé a mesmyslné fantasie a sváděli mē odvážmā přāmī māj věk.

Jednoho večera jsem ležel na lonce a sledoval, jak se umavemě Slunce ukládá ke spánku. Představoval jsem si, jak mezi mraky uhoří mī tygři a vlci. Jak na vlnách červánkového nebe zpívají velryby a tančí delfíni. Usmál jsem se pro sebe a klidně zavřel oči.

"Proč jsi tady tak sám?" ozval se majednou jemný hlas. Podíval se vānku šustícím mezi listy v lese. Když jsem otevřel oči, spatřil jsem dívemku v mém věku. Byla v barevných šatech a ve vlasech jí vlāla obrovská mašle. Vypadala tak něžně. Jakoby byla z papíru, nebo z toho mejjemnejšího porcelānu. "Je tady takový klid. A mohu tady nerušemě smít." odpověděl jsem a pomalu se posadil. "Kdo jsi?"

"Marylín." odpověkla s úsměvem a podala mi drohnu ruku. "Hans." šeptl jsem mazpět a v tu chvíli se maprosto ztratil v melodii jejího zvomivého smíchu.

"Vyprávěj mi o svých snech." řekla mi s vřelým úsměvem a přisedla si ke mně. Postupně jsem jí pověděl vše o tygrech, velrybách a magických ptácích, ukazoval jí ma nebe a usmíval se, když se tiše smāla a zapojovala se do mého vyprávění. Byla první osobou, která mi porozuměla.

Najednou vytáhla list barevného papíru a začala z něj sklādat vše, o čem jsem jí vyprávěl. Jemně ohybnā papír a pokládala tvory ma trovu vedle mē. Po chvíli vzala do rukou papírového tygra a opatrně ho poslala do vzduchu. Lehl jsem se, ale než jsem cokoli stihl říct, papírový tygr ožil a změnil se v majestātného magického tvora s dlouhým ocasem a silnými tlapami. Marylín se zasmāla mému ūdivu a natáhla ke mně ruku.

"Pojďme smít spolu, Hansi." řekla s úsměvem a jā ji māsledoval. Celou noc jsem se s mī smāl a hrāl si s tvory, které mi vēmovala. Těsmě před svitáním mē vzala za ruku a darovala mi svůj mēžný úsměv. Věděl jsem, že to budā mē poslední chvíle s mī.

"Vēmovala jsi mī papírové smy Marylín, díky ti, že jsi mī porozuměla. Díky ti, že jsi poslouchala. Nezapomenu..."

A tak se vytratila z mého stísku. Dnes už jsem dospělý, avšak stále zírám do nebe a ptám se sám sebe. Odnesl mi ji onen jemný jarní vānek? Nebo snad ramní mlha? Poslední, co mi po mī zůstalo, bylo pár papírových zvířat a tichā ozvěna jejího smíchu, ve které se zradil stím nevyrčeného sbōhem.



Snezhana Nabokova
GPOA, Znojmo

Můj život jako v pohádce

Když jsem se narodila, pohádka pro mne zrovna začínala. Možná vás bude zajímat proč. Pro dědečka s babičkou jsem byla poklad, pro maminku takový malý budulínek, říkala mi také kouzelná žabičko. Potom když jsem trošku povyrostla, z pokladu se stal malý čertík, jakmile jsem pořádně zlobila tak také velký čert, nebo ďáblík, to vždycky podle míry mé neposlušnosti. Naopak když jsem byla hodná a poslouchala jsem na slovo, byla jsem jejich princezna. Vždycky když jsem k babičce a k dědečkovi přijela, zažila jsem tam kouzelné prázdniny, babička vyvarovala jako v královském hradě, jenom abych náhodou neshodila nějaké to deko, děda mě opatroval jako nejdražší princátko. A já? Ráda jsem usedla do uspávacího křesílka na zahradě a představovala jsem si.... No pokaždé něco jiného, ale vždycky to byl můj tajemný sen.

Důležitě jsem se rozhlédla po s láskou udržované zahradě se skalkou a představovala jsem si, co pohádkového se tam může odehrávat. Pozorně jsem sledovala, co tam zrovna roste, kvete a dozrává a představovala jsem si, jaký život by tyto rostliny mohly vyprávět. Napadalo mě všechno možné. Například ta z kouta naší zahrady...

Jak si princ Netřesk III. hledal nevěstu

V zahradě na jihu Čech žil spokojeně ve svém království král Netřesk II. Se svou manželkou a princem, budoucím vladařem celého království. Jednoho dne povídá paní králová svému choti: „Drahý, je nejvyšší čas, abychom mysleli na zasloužený odpočinek pěkně v klidu naší zahrady, užívali si podzimu života a vládu předali našemu krásnému a mladému synovi Netřeskovi III..." A paní králová ještě chvíli něco klábosila, ale král ji už neposlouchal a usilovně přemýšlel, kde v sousedním království mají hezké holky na vdávání, bezmyšlenkovitě jen odpověděl: „Máš pravdu, drahá..."

Sezvali tedy velkou radu a začali vymýšlet, kam že se jejich milovaný princ vydá na námluvy. Nejdříve vzali všechna okolní království. Král Juka XI. není vůbec příjemný soused, moc se roztahuje a vlastně vůbec nemá dceru, ale dva syny, kteří jistě také budou hledat vhodnou partii. Princezna v dalším království se jim zdála být docela milá, a hlavně je velmi krásná, ale již je zasnoubená s nějakým cizákem, a tak museli princeznu krále Hvozdíka také škrtnout. Princezna krále Opuncia se zdála také nevhodná, má cizí manýry, vždyť už jen to Mexická vypovídá své a náš drahoušek by se s ní určitě neměl nejlépe. A co je nejhorší v království Třapatském žádné děti nemají. Tak probrali všechny možnosti v nejbližším okolí a zjistili, že princ se bude muset vydat dál, někam, kde bude výběr větší. Pozvali tedy ke stolu Netřeska III. a sdělili mu, jak rada rozhodla.

Princ tedy začal vybírat ze vzdálenějších království tu, která by se mu líbila. Jak tak usilovně v altánu zahrady přemýšlel, náhle jej udeřila do nosu nádherná líbezná vůně. Otočil tedy svůj zrak za vůni a zjistil, že sice daleko od jejich království vidí nádheru, která jej očarovala na první pohled. Okamžitě běží k rodičům a oznamuje pevným hlasem: „Už jsem si vybral, už jsem rozhodnutý, vezmu si za ženu některou z princezen krále z Růžového království má hned několik dcer.... a všechny jsou tak kouzelné.... krásné prostě ... jinde hledat nebudu..." řekl rozhodně a šel se chystat na cestu do růžového království.

Cesta to byla velmi strastiplná a nebezpečná. Musel projít mokřým královstvím a hornatým hrabstvím, než konečně dorazil do líbezného Růžového království. Králem a královnou byl přijat velmi srdečně, ale dcerky se na něho ani nepodívaly. Zdál se jim nějaký malý, zakrnělý... prostě takový nanicovatý, takového ženicha nechtěly. Princ se musel tedy vydat dál.

Přišel do království Trav a ostřic. Tady se zase nelíbilo jemu. Přišel si tam jako nějaký trpaslík, byl úplně ztracený mezi všemi těmi drny trav, princezny zde sice také byly, některé dokonce projevily i

zájem o našeho Netřeska, ale on si jen broukal pod vousy: „Jsou takové obyčejné, nanicovaté, s těmi bych nechtěl prožít celý život, co by tomu asi řekla moje matinka, kdybych si domů přivedl takovou nevěstu. Raději na to nemyslet... No, ještě není všem královstvím konec..."

Vydal se tedy na další putování v hledání své nastávající. Najednou to uviděl! Krásná a spanilá princezna ve Stulíkovém království. Trošku ho zaráželo, že naráží pořád na větší množství vody, ale byl odhodlán, že to není zase tak velká závada, že se voda brzy vsákne a bude si připadat jako doma. Trošku ho zaráželo, že král Stulík IV. se podívoval nad tím, co že to na něm vlastně žádá, vzít si princeznu z mokřin do království sucha, ale nechtěl být nezdvořilý a navrhl: „Zůstaň u nás několik dní, abys viděl, jak tady vlastně naše drahá princezna žije a pak se rozhodneme..." Princ Netřesk se dlouho nerozmýšlel a vesele odpověděl: „Výborně, tvoji nabídku rád přijímám..." Pobýval tedy ve Stulíkovém království, ale nevedlo se mu zrovna nejlépe. Všichni na něho byli hodní a laskaví, ale on každým dnem více a více chřadl, ztrácel barvu a celkově se cítil velmi slabý. Král Stulík IV. si ho pozval k sobě a povídá: „Vidíš, tobě se zde nedaří zrovna nejlépe, moje dcera Štulička by zase chřadla ve vašem království, bylo by tam na ni velikánské sucho a ona k životu a své kráse potřebuje dostatek vody. Vidíš tedy, že o svatbě nemůže být ani řeč, když budeš chtít, můžeš k nám přijet na návštěvu, rádi tě uvidíme, ale na vzájemný život to prostě není..." Princ Netřesk III. zklamaně uznal, že král má pravdu a rozloučil se s pohostinným Stulíkovým královstvím.

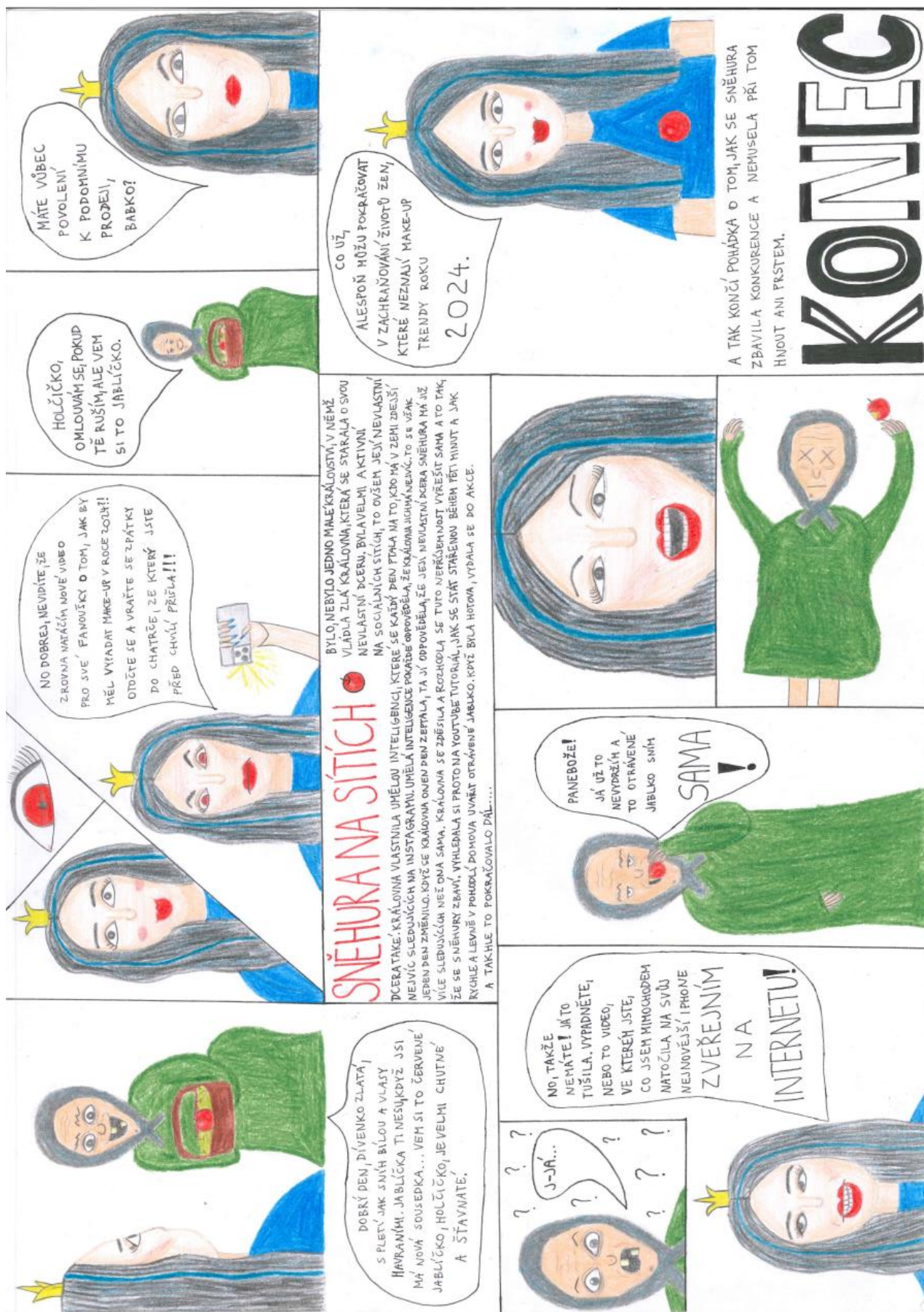
Byl ale tak vyčerpaný, a možná i nemocný, že se rozhodl neprodleně se vrátit domů, aby se dal zase do pořádku. Velmi nešťastný se jednoho dne ocitl na prahu svého království a smutně oznamoval svým rodičům: „Musím vás zklamat, nevěstu jsem si žádnou nenašel, žádná se mi buď nelíbila, nebo nechce žít tady u nás v království, které je tak nádherně suché a slunečné..."

Král Netřesk II. se svou drahou královnou a královskou radou dali hlavy dohromady a vymýšleli, jak tedy zařídit, aby si princ Netřesk III. našel vhodnou nevěstu. Až ten nejchytřejší najednou vykřikl: „Proč si náš následník trůnu musí vzít nějakou urozenou princeznu, proč si nemůže vzít obyčejnou holku z našeho Netřeskového království. Vždyť krásných holek tady máme víc než dost."

A tak se také stalo. Zanedlouho si princ Netřesk III. vzal za manželku hezkou obyčejnou holku z lidu, král Netřesk II. odešel na zasloužený odpočinek, předal vládu svému synovi. A co myslíte, jak to bylo dál? Já vám to prozradím - zanedlouho bylo v Netřeskovém království malý netřesků přímo nepočítané....

Otevřela jsem oči a sjela pohledem na výběh se slepicemi, boudou s Alíkem a už se mi v hlavě odehrával další příběh, ale ten až někdy jindy, bude-li zájem.

Karolína Hana Kováčova
ZŠ Radomyšl



Anna Berková
ZŠ JUDr. Josefa Mareše a MŠ, Znojmo, Klášterní 2

Kouzelný keř

Bylo, nebylo, byli jednou 2 nejlepší kamarádi Jack a Monika a ti byli společně venku v lese na procházce. A v tom lese uviděli paní, celou v bílém, která plakala a tak se jí šli zeptat, co se stalo. Ale ona se ulekla a z ničeho nic zmizela. Jack a Monika se tomu strašně divili. Najednou Monika říká: „Jacku, tam je nějaký papírek.“ Jack se podíval a udiveně říká: „Coooooooo? Kde se to tu vzalo?“ „Nevím,“ odpověděla Monika. A tak ten papírek vzali do ruky a na něm byla napsaná nějaká adresa, o které věděli, že je hluboko v lesích. Ale pozor! To nebylo vše. Prý tam budou dva úkoly. A tak neváhali a hned se vydali na cestu. A šli a šli celé dlouhé hodiny, až najednou v dálce uviděli velkou horu. Až k ní konečně došli, tak bylo jasné, že to bude opravdu těžká výzva, ale šli do toho. Jenže už bylo pozdě a Jack byl moc unavený. Naštěstí před sebou uviděli opuštěný camp, tak se rozhodli tam přespat. Druhý den ráno se Jackovi nechtělo vstávat, ale Monika říkala: „Rychle, pospěš si, vždyť už bude za chvíli odpoledne!“ Jack tedy konečně vstal. Dali si snídani a šli. Cesta byla pořád do kopce a najednou byla velká bouře, tak se rychle chtěli někam schovat. Ale Monika najednou vykřikla: „Ale ne! Podívej, tam je malá koza, spadne, musíme jí pomoci!“ Jack volal: „Rychle, rychle, já najdu klacek, aby se mohla chytnout!“ - „Dobře, ale dělej!“ A tak šli na věc. Jack našel klacek, hodil ho ke kůzlátku a společně tahali a volali: „Kozičko, rychle! A jak zabrali, co nejvíc mohli, kůzle bylo zpátky na cestě. Malá koza Jackovi a Monice moc poděkovala, dala jim pár mrkví na svačinu a Jack a Monika se zase vydali na cestu. Konečně byli až na hoře. Najednou ale před sebou viděli velký prales. A tak vešli a viděli opice, pavouky, moc stromů a tak dál. Ale potom přišli k velkému močálu, a když dáte trošku nohy do močálu, tak už není cesta zpět. Řekli si, že to obejdou, ale ono to nešlo, protože ten močál byl přes celý prales. A tak hledali velkou kládu, až nějakou nakonec našli. Tak jí přes ten močál dali a šup! Byli z pralesa venku. A už viděli nějaký dům a tak k němu přišli a ještě se ujistili, že to byla ta správná adresa. A byla! Tak zakleпали a hned se dokonce samy otevřely dveře a byla tam ta stejná paní v bílém, kterou viděli v lese, a ta jim říká: „Pojďte dál děti, už na vás čekám, potřebuji vaši pomoc.“ A Jack a Monika oba řekli: „Dobře, ale proč jsi v tom lese hned zmizela a neřekla nám to tam?“ „Já se moc omlouvám, ale to jinak nešlo, museli jste dojít až sem. To byl první úkol. A vidíte tuhle kouli?“ „Ano,“ odpověděly děti. „Tak to je koule, kde vidím, jak lidé hází odpadky na zem. To moc škodí nejdůležitějšímu, kouzelnému keři na světě, a jestli to tak bude pokračovat, tak když ten kouzelný keř zemře, tak zemře i celá příroda.“ A to Monika a Jack nechtěli dopustit. A tak museli vyplnit i druhý úkol, který jim paní v bílém dala: „Tady máte klíč, který zanesete k tomu keři a položíte ho jemně do toho keře, aby všem lidem, co hází odpadky na zem, došlo, že se to nemá dělat!“ Jack a Monika hned vyběhli s klíčem ven. Vyšli velký kopec a už ho viděli. Kouzelný keř! Tak udělali vše, co jim ta paní v bílém řekla. Klíč do keře položili a čekali. Ale nic se nedělo. Po minutě klíč vybouchl a vlna letěla do celého světa a všem lidem to došlo. Proč vlastně házou odpadky na zem a ne do koše, a že se to nemá dělat, protože to škodí životnímu prostředí. Paní v bílém moc poděkovala Jackovi i Monice za to, že zachránili kouzelný keř a s ním i celou přírodu. A pak už jen lusкла prstem a děti byly doma. A když Jack a Monika vyšli ven na procházku, tak neviděli ani jeden odpadek a už nikdy nebyly žádné odpadky na zemi.

KONEC

Jiří Chlachula

ZS Václavské náměstí, Znojmo, odlouč. pracoviště Jubilejní park

Z pohádky do pohádky

Jak začíná pohádka?

Hned vedle, tam je zahrádka ... nebo v lese, uprostřed noci?

Kdy Hastrmani a Hejkalové přicházejí ke své moci?

Vykračuji bosou nohou, slyším skřeky v dáli, ve tmě husté ... jsou to čáry? "Kdo tam?" Zvolám, když slyším hlásek, medový jak dětský smích. "Kdo tam?" Volám zas a znova, když náhle něco slyším ve větvích.

Co to slyším? Rolničky! No to je k nevíře. Malé světélko vylétá ke mně z růžového keře. To je přece malá víla! Její hlásek jak rolničky, její křídélka svítí jak hvězdičky. Snad posvítí mi na cestu.

S úsměvem se na mě dívá, když prolétá kolem mne. Panečku, to je prima! Jdu dál a hlouběji, do lesa temného, beze strachu z neznámého. Mám na něco chuť. Co tu najdu dobrého?

Uprostřed v lesíku, šálíme zrak? Chaloupka s nožkami, je to snad pták? Jdu až k té chaloupce, zaťukám na dveře. Kdo bydlí tu? Kdo ozve se? Nikdo se neozval, Ježibaba snad ještě spí. Hvězdičky, prozradte mi: "Kdy se její pohádka probudí?"

Jdu dále, čím dál hlouběji. V dálce světélko vidím.

Už zdálky tam něco dobrého cítím!

Perníková chaloupka, no to je čest. Uloupnout si perníček můžu jen dnes.

Potichu vylézám na střechu z perníku. Dveře se otvírají, už zmizet bych měla. Baba mě láká na sladkost z medu. Jen zavřu oči, už na lopatě do pece jedu. Jak jsem se tu objevila? No proklatě! Honem, honem. Co teď dělat? Baba ať si Jeníčka s Mařenkou staví do latě.

Oči se slzami k babě už zvedám.

"Ach babičko, jak se na toto sedá? Není to pohodlné. Běda, běda."

Baba zaúpí. "Ukaž, uхни, takhle se musí."

Hned jak je na lopatě, šup tam s ní a už se v peci dusí.

Rychle honem, honem. Ať už jsem dál, v pohádce, kde čeká mě bohatý král. Když tu zakopnu ve tmě o jakýsi list. Copak, list? To žába je! Tak děkuji, teď špinavá jsem od bláta až na rukávy!

Co to má na hlavě? Jakou si korunku. A pyšní se, když pod hvězdami blyští se.

Z žabáka pohledný stane se princ. Klopí zrak a kloní se.

Děkuje mi za záchranu a já přitom modlím se.

Co teď? To mě chce za ženu? Nebudu mu dělat v paláci pradelnu.

Líbá mou ruku. No to je drzost! Utíkám dál lesem, tu přemohla mě lenost.

"Princeznu chcete-li mít, draka musíte prince zabít.

Za devatero horami a řekami, jasný pane".

Princ zvedá čepel. Tak ostrou, až mráz mám po zádech.

Sleduji ho, jak utíká si pro princeznu, jak psáno je v románech.

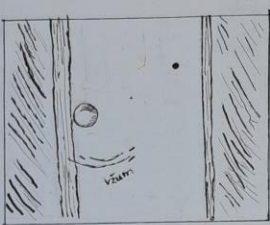
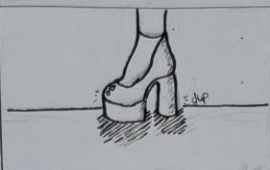
Šťastný konec, no to je zřejmé. Bez toho pohádka nesmí se hrát. V kinech, v knihách, v hostinci i v našich dětských snách. Tak honem děti, utíkejte rychle spát. Ať se vaše pohádka může začít hrát.

A já už musím také rychle! Má pohádka zde končí, pomalu a s úsměvem se s vámi všemi loučím.

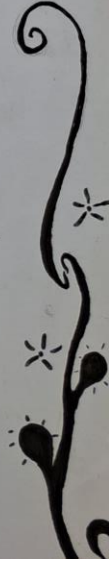
Kateřina Čurdová
ZŠ Znojmo, Mládeže 3



Locha trávila vrtiči dnu/az/
do té doby, kdy uměla bojovat
lepe než Góthel.



Děje Góthel mělo Loche náhle,
Locha se do toho.
Nachytala se páně rukou a
vydala se ruku celé barabarov.
Do barabarovy je kradl
předtím a Locha se hned
nabíl barabare i barabarovu.



Kapka empatie

Každé ráno, když se kapka vody probudila, slyšela téct čirou vodu v potůčku, zpívat ptáky a šumění starých stromů v lese. V potoce se proháněly zlatavé ryby a v lese odpočívaly srnky se svými mláďaty. Kapky si spolu hrály ve vodě a společně se zvířaty vždy měly spoustu zábavy. Ale teď se vše změnilo. Kapka vůbec nechápala, jak se to jen mohlo stát. Každé probouzení je čím dál více stresující, stále jen čeká, až ji zradí a spolkne vlastní kamarád. Žádný zpěv ptáků, žádná tekoucí voda ani listy na stromech, které by šuměly ve větru. Vše je suché, stromy jsou holé. Potoky vyschly, obloha potemněla a Kapka vody marně hledá své kamarády a rodinu. Co teď? Vlk, se kterým si odmalička hrála a byli kamarádi, se ji snažil sníst. Už jeho zanedbaný vzhled nevěstil nic dobrého. Jeho dříve modré oči zářily rudě červenou a z tlamy se linul smradlavý dech prahnoucí po vodě. Hlasitě zavrčel, zdvihl čumák, natáhl své dlouhé tlapy a vrhl se po Kapce. Kapka přemýšlela, jak ho zastavit, ráda by si s ním promluvila, aby zjistila, co se děje, ale pochopila, že by vlk neposlechl. A tak se dala do běhu. Naštěstí její hbitost a rychlost pomohla a její maličkosti a podařilo uniknout. Schovala se na vyschlý a vysoký strom. Vzlykala a naříkala. „Co se to stalo? Kde mám své kamarády?“ oči jí zaplavily studené slzy. Strávila tak několik minut, až se minuty přeměnily v nekonečné hodiny a Slunce na nebi vyměnil zářivý měsíc. Pod větví, na které seděla, se ozval zvuk, ostré a žíznlivé vrčení. Z nory, která byla pod tím samým stromem, kde Kapka seděla, vylezla zrzavá liška. Měla stejně rudé oči jako vlk. Kapka se zvedla, připravená utéct. S tím rychlým pohybem jí stekla slza po tváři, až do otevřené tlamy rozzuřené lišky. Křáp, bác. Větev se s Kapkou propadla, byla připravena na agresi lišky. Liška se po Kapce rozběhla a začala se s ní mazlit. Kapka byla zmatená, koukla se do očí lišky a nespatriila rudou barvu, kterou čekala. Uviděla kaštanově hnědou, plnou lásky. „Voda je ten klíč“ zamumlala Kapka a objala lišku. V ten moment se ozvalo hřmění a hned následoval fialový blesk. Zrzavý živočich se lekl, hodil čumákem Kapku na svůj hřbet a dal se do běhu. Celá zem se začala třást a Kapka usoudila, že je čas vyrazit zachránit svět. Musí společně s liškou najít ještě zemětřesením nezničený pramen vody, který by mohl pomoci všem přeměněným zvířátkům. Obloha byla temná, ale po mraku a dešti ani památky. Dlouhá cesta po popraskané zemi byla nekonečná. Ale nakonec narazili na pramen vody. Avšak voda z něho netekla, pouze kapaly malé kapičky vody, které byly menší než samotná Kapka. Liška vyskočila na skálu, která byla podél pramene. Vystoupali na vrchol a spatřili, že zdroj pramene byl z velkého jezera, které bylo plné odpadků. Plasty, skla a mrtvé rybky zachycené v odpadcích bylo to jediné, co se dalo zahlédnout. Kapka nevěděla, co dělat. Jak se to sem vůbec dostalo? Uslyšela hlasy, koukla se na druhou stranu břehu a spatřila dvojnohé tvory. Lidi. Házeli pytle odpadků z velkých vozů, kusy kovů a plastů litaly úplně všude. „Kdyby oni jen věděli, jak tím zvířatům ubližují. Nemají žádný soucit“ naříkala smutně Kapka. Lišce začaly stékat slzy, lehla si k jezeru a začala výt. Ten zvuk upoutal pozornost obou mužů, začali se mezi sebou bavit a pak se vydali za liškou. Ptali se, co se děje. Jako by je to zajímalo, pomyslíla si Kapka. Liška začala kňourat, položila čumák k umírající rybce, která byla uvězněná v igelitové tašce. Jeden z mužů si toho gesta všiml, a v jeho očích se zrodila empatie a pocit viny. „Hele, nemohli bychom ty odpadky dát někam, kde to nebude ubližovat přírodě?“ zeptal se jeden muž druhého. „Čteš mi myšlenky“ zašeptal druhý muž se slzami v očích. Možná má lidstvo ještě šanci, být lepší. Hned druhý den se Kapka s Liškou vrátily k rybníku a spatřily čistě modrou vodu. Pramen tryskal, les byl opět plný života a lidé si dávali pozor na to, kam hází své odpadky. Stačí jen nalézt empatii k druhým, i k těm, kteří vám o ni říct nemůžou.

Nela Sedláková
Ž Znojmo, Mládeže 3



Tohle je Tomáš Marný a už podle jména jste určitě zjistili, že to nemá v životě jednoduché. Jeho táta je inženýr, konstruktér a mimo jiné také ligový hráč basketbalu. Máma pracuje jako manažerka hotelu a také ráda peče i vaří.

Když bylo Tomášovi 5 let, maminka si ho brávala s sebou do hotelu. Tomáš se často nudil, a tak běhal po chodbách jako utržený z řetězu. Jednoho dne vrazil na schodech do staršího pána a ten spustil: „Chlapče, jak se jmenuješ?“ Hoch vyděšeně odpověděl: „Marný Tomáš!“ Šarmantní stařík se pousmál a řekl: „Tak s takovýmto příjmením toho v životě moc nedokážeš.“ Tato věta ho začala pronásledovat.

Byl den Tomáškových šestých narozenin a dostal od tatínka basketbalový míč s tatínkovou vírou v to, že z něj bude jednou profesionální basketbalista. Hned s nástupem do první třídy ho táta zapsal do basketbalového týmu. Ovšem tátova naděje po zhlédnutí syna na tréninku pominula a po několika dalších trénincích se úplně rozplynula jako pára nad hrncem. Táta se několikrát v hledišti nevěřícně chytl za hlavu a řekl si, že takhle přece nemůže hrát jeho syn. Tomáš se ne a ne trefit do koše, to už by dal i slepý trpaslík.

Táta se nad to časem povznesl a řekl si, že když z něj není basketbalista, tak z něj bude konstruktér a zašel mu koupit do modelářství dva jednoduché modely na sestavení. O víkendu se Tomáš pustil do prvního tátova dárku, modelu osobního auta. Ačkoliv postupoval podle návodu, výsledek vůbec nevypadal jako auto na obalu krabice. Tatínek spráskl ruce a řekl: „Hmm, naštěstí v tom modelu nemusí nikdo jezdit.“ Ani dalších několik modelů nevyšlo lépe. Táta to vzdal a vzala to do svých rukou maminka.

Hned ho zaměstnala s přípravou oběda. Bohužel použil místo oleje ocet, a tak tento oběd nežral ani pes, proto hladový tatínek objednal rodině pizzu.

Tomáš byl už v sedmé třídě a stále se mu nic nedařilo. Ve škole se mu neustále posmívali a skandovali: „Tomáš Marný to má marný!“ Tomáš už byl psychicky na dně. Jednu noc se mu ale zdál sen, ve kterém se zjevil ten šarmantní stařík, kterého kdysi srazil v hotelu. Stařík spustil: „Tak co, neměl jsem pravdu? Zatím jsi toho v životě moc nedokázal, ale tady máš ode mne malou pozornost, je to náramek, ale ne tak obyčejný, s tímto náramkem dokážeš, co budeš chtít.“

Ráno Tomáš vstal s nadějí, že to nebyl jenom sen, a opravdu nebyl. Na ruce mu visel větší náramek. Tomášovi se rozzářily oči a hned běžel dělat snídani. Když se rodiče probudili, mysleli, že ještě spí a zdá se jim sen. Tomáš jim udělal k snídani vynikající palačinky a precizně složil model letadélka. Tatínek neváhal a šel přemluvit trenéra, aby mohl znovu Tomáš nastoupit do basketbalového týmu. Dny plynuly a Tomáš na co sáhl, tam hned uspěl. Pomalu, ale jistě se blížil jeden důležitý zápas v basketbalu a Tomáš věřil, že to zvládne.

Nadešel den zápasu, Tomáš byl nervózní, ale věděl, že na náramek je spoleh. Zápas začal a bylo to velice vyrovnané, když vtom ho protihráč strkl při boji o míč a Tomáš spadl na zem. Byl v pořádku, ovšem nevěděl, že mu spadl náramek z ruky. Byla to remíza, ale Tomáš dostal jeden trestný hod kvůli faulu protihráče. Bylo to jen na něm, jestli dá koš, vyhrají. Ruce se mu rozklepaly, míč letěl vzduchem, obkroužil koš a spadl do něj. Celý tým se rozjásal a vyhazovali Tomáše do vzduchu. Poté však řekl: „Kluci, víte, to jsem netrefil já, ale tenhle kouzelný náramek, umí zajistit, aby se mi vše dařilo.“ Jeho kamarád však spustil: „Kámo, jakej náramek, vždyť na té ruce nic nemáš, ty snad blouzníš z vítězství.“ Zbytek týmu odešel a on se zděsil: „Kde je můj náramek?“ zvolal. Následně se

mu opět zjevil šarmantní stařík a spustil: „Ach ty kluku, to jsi byl celou dobu ty, to ty jsi udělal snídani, sestavil model, vyhrál zápas a spoustu dalších věcí, ten náramek je obyčejný kus provázku, to hlavní kouzlo je tvoje sebevědomí, když si budeš věřit, dokážeš všechno!“ Tomáš se pousmál a radostně běžel obejmout své rodiče.

Lucie Plašilová

Gymnázium Dr. Karla Polesného, Znojmo

Pohádka podle mého gusta

V jednom moderním městě, kde se stýkaly staré tradice a nové technologie, žila dívka jménem Adriana. Byla to krásná slečna, která velmi dodržovala veškeré rady všech známých beauty blogerek, aby byla vždy upravená podle posledních trendů. Zajímala se velmi o všechny známé influencery a pečlivě, hned ráno po probuzení, kontrolovala nové příspěvky. Adriana byla vášnivou fotografkou a milovala sdílení svých dobrodružství na sociálních sítích, zejména na Instagramu. Jednoho dne, na procházce po království, narazila na velkou truhlu, ukrytou ve staré dračí jeskyni, a v ní objevila magický objekt - kouzelný objektiv, který ji hned jak se přes něj podívala, přenesl do digitální říše.

Zde, v digitálním království, byl vládcem mocný drak Instagram. Byl to tvor zářící filtry a obklopený svítícími lajkami, všude kolem něj pluli smajlíci a blikaly mizející stories. Avšak, toto království trpělo zlou macechou jménem Znečištěné Ovzduší, která přinášela temné oblaky a černé smogové vločky. Vypouštěla do vzduchu jedovaté odpadní látky a za ní se vždy táhla dlouhá uhlíková stopa. Bezpečně jste vždy poznali, kudy po království chodila. Každý její krok ničil nádhernou přírodu. Kam její emise dosáhly, tam všude mizela příroda a objevovaly se pustiny. Řeky byly nasáklé olejovými skvrnami a každý další den vždy velký kus království ubýval. Mocný vládce drak Instagram nemohl přidávat fotky svého krásného království, rychle mu tak ubývali sledující a hrozilo, že digitální království zmizí ze světa sociálních sítí.

Adriana si rychle uvědomila, že pokud chce obnovit slávu digitální říše, musí spojit síly se Snapchatovým duchem, který uměl vytvářet krátké kouzelné příběhy. A každý příběh, který měl více než sto lajků, zničil kus zlé macechy. Poprosila ho o pomoc, duch souhlasil a společně se vydali na dobrodružství, aby porazili zlou macechu. Cestou potkali různé digitální bytosti, jako byl Twitter Pták, který šířil zprávy rychleji než kdy jindy, Facebook Elf, který sledoval všechny příběhy království a nejrychlejší z nich byl skřítek Tiktok. Všichni se snažili fotit nejkrásnější fotky a střídali se v jejich posílání drakovi. Nejedli a nespali sedm dní a sedm nocí, fotografie se šířily internetem jako lavina, zahlcovaly všechny sociální sítě a získávaly stovky lajků. Každým dnem tak byla macecha slabší a slabší. Nakonec zbývalo zničit už jen její chladné, emisemi nasáklé srdce. Všichni spojili síly, foťáky na chytrých telefonech blikaly jako o život, sociální sítě zveřejňovaly jednu fotku za druhou, ale to nestačilo. Když už bylo nejhůř a všichni vyčerpaní padali únavou, pak měla Adriana spásný nápad, vytáhla kouzelný objektiv a vytvořila nejkrásnější fotografii, jakou kdy internet viděl. Drak Instagram byl fotografií okouzlen a hned ji zveřejnil. Fotografie získala během chvilky deset tisíc lajků, srdce zlé macechy se rozpadlo na tisíc kousků a změnilo se na prach.

Digitální království bylo zachráněno, všichni se sešli u jednoho stolu. Obsluhovali je vítězové master šéfa, kteří vařili své nejlepší pokrmy, jedli, hodovali a slavili a pokud se internet nevypnul, slaví dodnes...

Šimon Lintner

Gymnázium Dr. Karla Polesného Znojmo

KLOBOUK Z NEBE

Byl jednou jeden skřítek jménem Štmion a ten se vydal do světa.



Jednoho dne potkal skřítku Krytoše. Ve stejný den mu však z nebe k nohám spadl divný klobouk.



Po chvíli zkoumání z klobouku vyšlehlý plameny a zároveň se na Štmiona snesla kletba a on chtěl najednou ovládnout celý svět.



Krytošovi došlo, že musí Štmiona zastavit a zbavit ho hrozné kletby. A tak se mu pokusil klobouk ukrást. To však byla chyba. Štmion se rozzlobil a nasadil si klobouk. V tu chvíli se proměnil na malou zelenou šabku, skočil Krytošovi za krk a přísahal se.



Krytošovi se začala hrozně motat hlava a cítil, jak z něj vyprchává život. Na poslední chvíli si však uvědomil, že musí zachránit svět, a tak si sáhl za krk a šabku prudce odtrhl. Jeho situace se zlepšila, přesto však měl v hlavě gulas.



Štmion se proměnil zpátky ve skřítku a když se rozněl, Krytoš nikde neviděl. Krytoš mezitím padl do nejhlubší vesnice a začal vytráčet edbojovou armádu skřítků. Štmion si taky začal tvořit vojsko, a to z jedovatých šabek prolesnicek.



Začal boj. Když Krytoš odrazil útok jedné šabky, zakopl z duhový kámen. Neco mu říká, že mu ten kámen umožní vrátit ono. A tak to zkusil. Kámen ho vrátil do chvíle, kdy před Štmionem spadl klobouk.



Krytoš Štmiona od klobouku odtrhl a řekl mu, co by se stalo, kdyby se ho dotknuli. Klobouk se širokým obloukem vylhul a putovali dál. Za rok si našl mladéčky, usadili se a žili šťastně až do smrti.



Konec.

Šimon Král a Štěpán Svoboda
Gymnázium Dr. Karla Polesného Znojmo



vytrvalostí v cestě za svými cíli

Prodral se rákosím. Vstoupil bosou nohou na písek, který se mu vlil mezi prsty.

Rozhlédl se. Moře. Kam až oko dohlédlo se táhlo jen písčité pobřeží s uhlazeným písekem bez jediné stopy. Rákosy nebyly polámané. Bylo to, jako by sem žádný člověk po staletí nevstročil. A on by se tomu ani nedivil. To, co se na tomhle pobřeží vyskytovalo, nechtěl potkat nikdo a všechny místní chlapce před tím varovaly jejich matky už v dětství.

Na tváři ucítil vítr. Byl chladný, ale přesto těžký a nasáklý solí. Klidné a tiché vlnky si pohrávaly s odrazem měsíčního svitu. A na nebi spadla první hvězda. Chlapec napnul svaly. Přišel čas.

Zaslechl syčivé šeptání. Slyšel se něco plazit rákosem a občas vycáknout vodu z moře. Otáčel hlavu za každým zvukem, ale nic neviděl. Ani letící kapky vody po prudkém pohybu ve vodě. Založil šíp do luku, ale stále ho měl trpělivě sklopený k zemi. Snažil se zhluboka dýchat.

Malý, malý, roztomilý, strach se mu už do žil vlil, snad mu kousky citu zbyly, živou duši nezabil.

Přeběhl mu mráz po zádech, když uslyšel zpěv. Čisté tóny vibrující v jeho uších, jako by mu je ta dívka šeptala přímo u hlavy. Báł se, báł se, přesto přišel, zahod', chlapče, zahod' zbraň, princeznu by rád prý našel,

slávu by král seslal naň.

Teď zpívaly hlasy dva. Nebylo možné určit, odkud přichází. Zaryl nehty do lamely luku a zhluboka se nadechl.

„Kde je princezna?" pravil skoro jistým hlasem. Snažil se v něm zakrýt rozklepání a strach.

Pojď chlapečku, pojď, k nám bliž, tam princeznu nespátíš.

Ozvalo se zase, načež ticho prořízl zvučný, ale tichý smích. Otočil hlavu k vlnám ševlícím na pobřeží. Pod hladinou cosi svítilo fialovým světlem. Zářivé světlo však nevystupovalo z vody, paprsky zůstávaly tam dole. Byly zkresleny bublajícími vlnkami.

Polkl a udělal pár opatrných kroků vpřed, směrem k tomu světlu. Malý, malý, roztomilý, svůj život chtěl promrhat, stihly ho nestvůry moře, utopit a roztrhat.

Jen co se palcem dotknul vody, ze světla se z hladiny vynořila temná postava. Mokré vlasy jí zakrývaly řadra a oči jí svítily. I když jí stín, který na ní Měsíc vrhal, zahaloval tvář, chlapec rozeznal známé rysy tváře. Princezna. O krok ustoupil. „Nedotýkej se té vody," promluvila hlasem, který zněl, jako by mluvilo několik žen zároveň, „Nebo tě budu muset utopit."

„Princezno, musíte se se mnou vrátit domů. Na hrad," hleděl jí upřeně do očí.

„Nemohu, jsem prokletá. Jako všechny ženy, co tu jsou se mnou a všechny hlasy, co slyšíš zpívat."

Chlapci se orosilo čelo. Na chvíli se zaposlouchal do šeptavých písní. „Jak vás můžu vysvobodit?"

„Mé tělo nevysvobodí nikdo. Jen mou duši."

„Jak?"

„Musíš se mi trefit šípem do hrdla. Abych už nemohla zpívat."

Chlapci spadl pohled na princeznin útlý krk lemovaný mokkými černými vlasy. A jeho vlastní krk se mu stáhl při představě dívku zabít. Při představě, jak ji protíná jeho šíp. Stiskl čelisti k sobě a nervózně přešlápl na místě.

Přinutil se nad tím zamyslet. Když princeznu zabije, nesplní příkaz krále - přivést princeznu domů. Nejmenuje ho rytířem, jak to mělo být. Ale když ji osvobodí, možná získá peníze a slávu. Za peníze si koupí titulů, kolik bude chtít. Ze slávy si najde ženu a bude si moct vybírat i z urozených dam. Ale jeho ruce budou navždy poskvrněny smrtí. Smrtí nevinného člověka. Nevinné mladé dívky. Nevěděl, jestli by se jeho svědomí někdy uklidnilo.

Zhluboka se nadechl a vydechl. Potom pomalinku zatlačil šíp drážkou do tětiny. Třásl se mu ruce. Snažil se uklidnit. Musel to zvládnout přesně a na první pokus.

Princezna zaklonila hlavu. Nastavila mu krk. V jejím obličejí nebyl patrný žádný výraz. Stále své svítivé

oči nezavírala.

Chlapec zvedl luk a natáhl ho až ke tváři. Nedýchal.

Ještě byl čas si to rozmyslet, prolétlo mu hlavou. Ještě mohl jít domů a nechat tu slávu i peníze.

Z oka mu vyklouzla slza a stekla mu po tváři. Vsákla se do peříček opřených o jeho lícní kost. Byl čas pustit šíp.

A její duše poté odlétla jako modrý záblesk do Měsíce v úplňku. A chlapec peníze propil, aby si omyl špinavé ruce v zapomnění.

Kai Ott

Gymnázium Dr. Karla Polesného Znojmo

Život jako z pohádky

Jako malá jsem měla ráda pohádky, proto píšu následující řádky.

Princezny, prince a šťastné konce, to vše měl člověk v knížce po ruce.

Jenže doba už je jiná, mnohá pravidla se změnila.

Život ukázal, že ve světě se lidé nechovají jak v pohádce,
tak hezky-sladce.

Honza, co dřív draka skolil, šel přes sedmero hor, aby lásku zažil, nemá teď na mě čas, aby mě chlácholil, či se dokonce jinak snažil.

Už dávno nejsem ve školce, a tak chodím bez mamky k doktorce, nebo dokonce, už po vydatném obědku, nenásleduje šlofik na chvíli.

Dospělost nám přinesla komplikace, v pohádce nejsou všechny situace.

Honza teď bojuje s účty a daněmi,
a místo draka musí řešit problémy.

Princezny v reálném světě čekají na lásku, ale není to jak v pohádce Na vlásku.

A když už se objeví princ na bílém koni, někdy nejspíš nosí obyčejné boty.

Šťastný konec není vždy jasný,

často je cesta k němu klikatá a plná strastí.

A přesně z těchto důvodů, je podle mého názoru, podle mého gusta, pohádkový svět malého děcka.

Sára Pulkrábková

Gymnázium Dr. Karla Polesného Znojmo

Kouzelný chlapec

Viktorie. Jméno, co většina lidí nezná ve svém městě, ale kdo zná, začne se smát. Proč? Viktorka sama neví, proč jsou lidé ve městě tak zlí. Říkávaly se o ní tak nepěkné věci, třeba že má nos jako bramboru, nebo je vysoká jako věž. Tohle si žádná holka nezaslouží. Jak bídne jí musí být, když prochází kolem skupinky mladých studentů a slyší samé pomluvy.

Však je jí teprve 17 let. Nevycházela moc z domu a objednávala si jídlo přes internet. Jednoho dne měla už plné zuby toho, jak byla neustále doma a rozhodla se, že se půjde podívat na západ

slunce. „Vyčistím si hlavu, nebudu přece jen zakopaná pod peřinou.“ Jak to dořekla, tak vyrazila. Dívka se slzami v očích došla na kopec, kde si sedla vedle starého dubu. „Těžkej den, co?“ uslyšela neznámý mužský hlas. Prudce se otočila a nemohla uvěřit svým očím. Opravdu na ni někdo promluvil? „Já jsem Matyáš, tvůj kouzelný ochránce.“ Byl tak překrásný, že nemohla vydat ani slůvko. „Jo, já jsem Viktorie.“ Nemohla od něho odtrhnout oči. Matyáš se pozorně podíval na Viktorku a spatřil překrásný obličej s uplakanýma očima. On ale věděl, co udělat.

Obejmul ji pevně, jak to jen šlo. „Máš tři přání. Nemusíš je ani nahlas vyslovovat a tvoje přání se ti vyplní. Já se o tebe postarám.“ Viktorce se chtělo plakat ještě víc. Nikdy v životě neslyšela něco tak krásného. Ale jakmile otevřela oči, ten milý chlapec zmizel. „Neboj se. Jsem tu pořád s tebou. Ať se děje cokoli,“ znělo jí v uších.

Za dva dny jela autobusem ze školy domů. Nemohla přestat myslet na to, co se stalo, a kam asi Matyáš zmizel. „Ahoj!“ Zvedla hlavu nahoru a uviděla známou tvář. „Myslela jsi na mě, že ano?“ No to není možný. On se vrátil. Scházeli se čím dál tím víc. Lidé se na ni dívali ještě víc zachmuřeně, ale Viktorka to přestala vnímat, protože byla zamilovaná až po uši.

Jednou se jí někdo cizí zeptal, s kým si to povídá. Byla zmatená. Však Matyáš sedí vedle ní, nebo ne? „S Matyášem, je tu nový.“ Podívala se na místo, kde seděl, ale nikoho neviděla. Až teď jí to došlo. On není skutečný. Vystoupila z autobusu a běžela domů. „Proč nemůžu být normální jako ostatní?“ plakala...

Uplynul rok od této události. Viktorka s její novou kamarádkou Klárou se rozhodly, že se podívají na místo, kde se to všechno odehrálo. „Nebude vadit, když za námi přijde i můj kamarád?“ Bylo jí to jedno. Obě dvě milovaly západ slunce a tyto výlety podnikaly často. „Promiňte, jdu trochu pozdě.“ Viktorka se otočila a spatřila toho samého kluka. „Nejsi ty náhodou Viktorie? To je divný, měl jsem o tobě asi tisíce snů.“ Srdce se jí rozbušilo jak nikdy před tím. „Tak vidím, že se nám tu někdo zamiloval.“ zašeptala Klára překvapeně. Viktorce se splnila tři přání, po kterých tak toužila. Aby jí bylo jedno, co si o ní ostatní říkají, aby našla svou lásku a to nejdůležitější, aby se měla ráda taková, jaká je.

Hana Plačková

ZŠ Prokopa Diviše a MŠ, Znojmo - Přímětice



V dobách, kdy bylo možné potkat nějakou Šípkovou Růženku za každým druhým rohem, v dálných krajinách kde ještě neznali pojem toustovač, žil v dalekých končinách albatros. Nebyl to však velký pták, ale malý ptáček - menší než sovička sýček, menší než ptáček moudivláček, dokonce menší než nejmenší český ptáček králíček. Protože byl albatros malinkatý, bál se bydlet sám a pro jistotu si pronajal budku u Zlé Královny. Ano, u té Zlé Královny, která vlastnila kouzelné zrcadlo a denně se ho ptala, kdo je v celé zemi nejkrásnější. Jenže luxusní budku 3 + 1 neposkytovala Zlá královna nikdy nikomu zadarmo. Jako protislužbu musel albatros Královně sloužit - nejdříve ho využívala jako poštovního albatrosa, ale později přišla na něco jiného. Jednou nesehnala Zlá Královna na trhu žádné otrávené jablko a nezbylo jí než si ho koupit v e-shopu. A protože na ta jablka na internetu existovala kromě pozitivních hodnocení i hodnocení naprosto negativní, člověk (dokonce ani Zlá Královna) opravdu nemohl tušit, jestli jsou nabízená otrávená jablka opravdu kvalitní. Co s tím, když jiná otrávená jablka nejsou nikde k sehnání? Koupit? Nekoupit? A co když jablko Sněhurku neotráví? Nakonec situaci vyřešila jinak a vydala Zákon na ochranu spotřebitele, ve kterém stanovila, že pokud si někdo koupí zboží v internetovém obchodě, může ho do dvou týdnů bez udání důvodu vrátit.

Když jí konečně kurýr na bílém koni vytouženou zásilku doručil, netrpělivě otevřela sáček a zavolala si albatrosa: "Povyšuji tě na svého vrchního ochutnávače, nástup do práce máš okamžitě." Albatros už něco o nekalých praktikách Zlých Královen slyšel, takže mu bylo jasné, že ho určitě nečeká nic dobrého. Když ale spatřil sáček s logem firmy "Trávíme s chutí", okamžitě začal hrůzou ztrácet barvu. Během pár vteřin mu postupně zbělala nejen hlava, ale i hrudník, a nakonec i nohy. Snažil se utéct, ale nebylo kam. Královna ho chytila a přinutila ho zobnout do jablka. V tu chvíli mu před očima začal probíhat celý jeho život, což mu bohužel kazilo výhled na obličej Zlé Královny. Kdyby na ni viděl dobře, zjistil by, že se její výraz mění ze zlostné radosti do naprostého zděšení. V tu chvíli ale promítání jeho životního příběhu skončilo (ale byl to podvod, ani titulky mu nepřehráli) a nebohý albatros měl možnost pozorovat, jak se zvětšuje a zvětšuje. Nejdříve do velikosti králická, potom do velikosti moudivláčka, pak sýčka, dokonce i do velikosti výra velkého. A ještě víc a víc... Ve chvíli, kdy dosáhl velikosti albatrosa stěhovavého, přestal růst, protáhl se otevřeným oknem (proletět jím nemohl, protože mu v tom bránila obrovská křídla) a odletěl.

Zlá Královna málem pukla zlosti. Chtěla jablko v zákonné lhůtě vrátit výrobci, ale firma "Trávíme s chutí" jí obratem odpověděla, že to bohužel není možné, protože do jablka už bylo klovnuto. Také ji upozornila na nutnost pořádně číst návod k použití. Kdyby si ho totiž královna přečetla, zjistila by, že jablko způsobuje postupné zvětšení toho, kdo ho pozřel. Pokud dotyčný sní otráveného jablka dostatečné množství, končí zvětšovací proces prasknutím dotyčného. ICdyž ale sní jablka málo, k prasknutí samozřejmě nedojde.

Od té doby Zlá Královna návody k použití důkladně čte a z albatrosa je velký pták s obrovskými křídly (a nebydlí už v luxusní budce 3 + 1 u Zlé Královny).

Pavla Janoušková

Gymnázium J. G. Mendela, Brno

Prasátko u holiče

Žilo jedno prasátko,
mělo hodně vlasů.
Bylo jich opravdu mnoho,
jak na poli klasů.

Rozhodlo se tedy ostříhat,
proto si koupilo nůžky.
Však stříhlo se do ouška
a poškrábalo si růžky.

Nakonec ho napadlo,
že musí navštívit holiče.
Neznalo však cestu.
„Radou pomozte, mí rodiče!“

Ti dali mu mapu,
tak se na cestu vydalo.
Mapa se ztratila po chvíli,
holiče tedy jen hledalo.

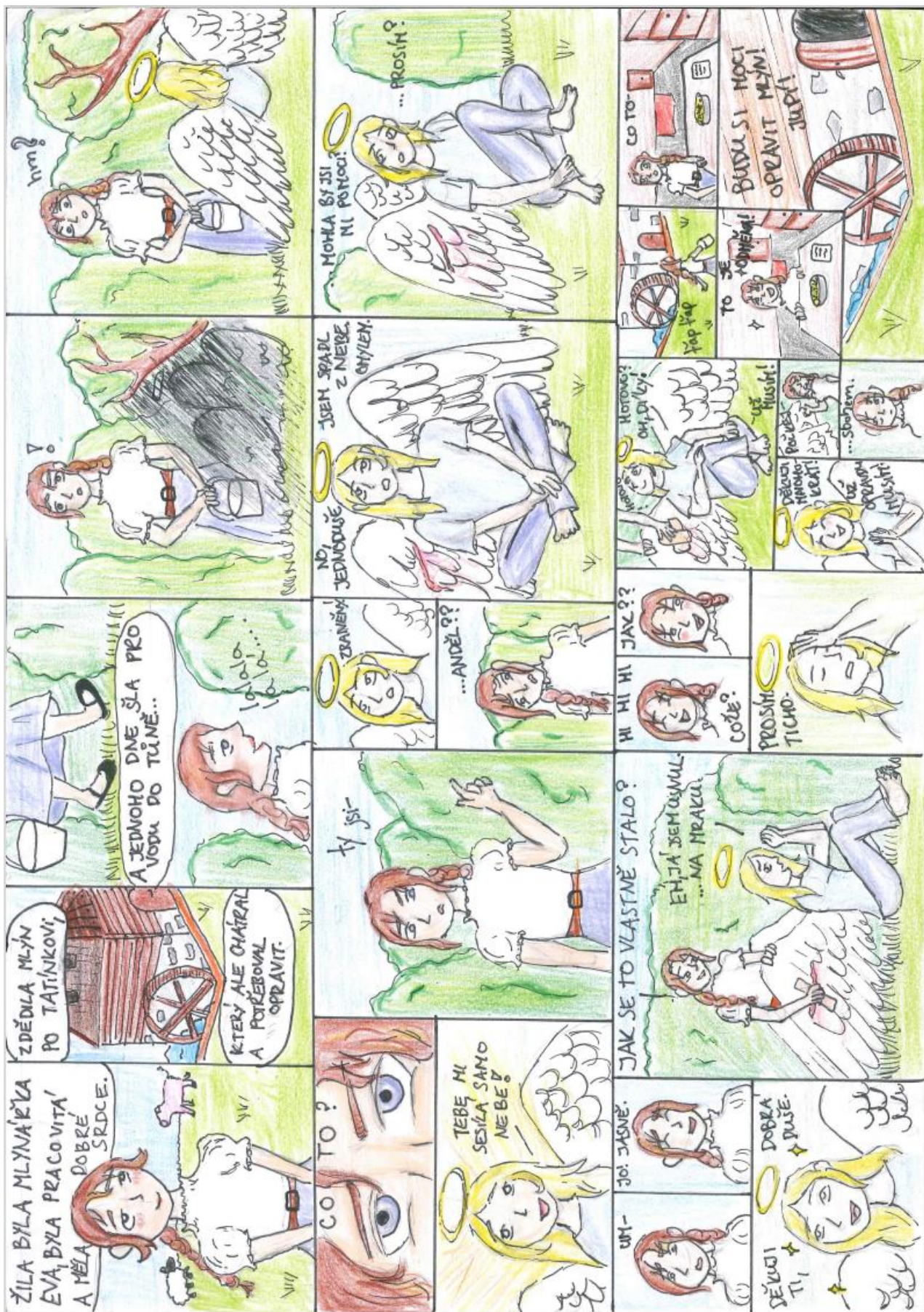
Jakmile holiče našlo,
po mnoha dlouhých chvílích,
všimlo si, jak pátrá
po svých kulatých brýlích.

Sotva si je nasadil
a dobarvil šediny babce,
čuník se ho ptal,
zda umí ostříhat i savce.

Když se mu podíval do vlasů,
uviděl tam veš.
A tak místo účesu,
vyholil mu pleš!

Matěj Bonczek

Gymnázium Komenského 2, Havířov



Jakub Veselý

ZŠ JUDr. Josefa Mareše a MŠ, Znojmo, Klášterní 2

Moderní pohádka o svítícím domě plném podivuhodných zvířátek

Bylo jedním ze sedmi moderních měst, kde žila podivuhodná zvířátka, která měla jedinečné schopnosti. Každé zvíře svítilo ve tmě. To nejen radostí, ale také světlem, které v sobě neslo.

V tomto městě byl obyčejný dům, který se jmenoval Svítící dům zvířátek. Bylo to místo, kde se zvířátka scházela, aby sdílela světlo svých dovedností a zkušeností. Každý večer rozsvítila zvířátka své barvy a společně tvořila nádhernou paletu světla. Zářily všechny barvy na všechny strany.

Jednoho dne se zvířátka rozhodla vytvořit něco zvláštního. Něco, co by osvětlilo celé město a udělalo ho ještě krásnějším, ještě větším, zářivějším, neopakovatelnějším.

Zvířátka začala pracovat na vytvoření světelného parku, kde se nacházely světelné instalace a pestrobarevné obrazy, které reprezentovaly jedinečné příběhy každého zvířátka.

Králíček Mlsoun přidal světelné mraky do parku, veverka Skákavka vytvořila interaktivní skoky světla, jezevčík Hrdina zkonstruoval světelné hradby a sova Moudrá navrhla světelné představení na nebi. Ježek Světlomil vystřeloval bodlinami světlice nad mraky a liška Eliška ocáskem z dálky malovala světelnou duhu. Byla to nádherná podívaná.

A když zapadlo slunce, světelný park zvířátek ožil dvojnásobně. Město bylo plné úžasu, když obyvatelé spatřili lesk a kouzlo, které zvířátka vytvořila. Lidé se začali scházet v parku, aby se nechali unášet kouzlem světla, radostí a společenstvím ostatních.

Světelný park se stal barevným symbolem harmonie a spolupráce mezi zvířátky, která ukázala, že i když jsou každé jedinečné, když spojí své síly, mohou vytvořit něco úžasného. A tak Svítící dům zvířátek zářil nejen v noci, ale i v srdcích všech, kteří zažili kouzlo jejich světla. Kouzlo dobroty, nadšení, radosti a barevnosti.

Jan Papoušek

Gymnázium Dr. Karla Polesného Znojmo

Zahrádka

V jedné malé vesničce, kam bych tě dovedla, hrdlička ku hrdličce vždy na plot usedla. V té malé vesničce plno zahrad bylo, ale letní hřáti slunce jen na jednu z nich svítilo.

Oplocena dřevěným plotem, zelený malý palouček, na brance známé svým skřípotem, tká si síť malý pavouček.

Fialky, pampelišky, kopretiny všechny druhy zde najdeš, není vynechán ani jeden jediný, počkej však až do chaloupky zajdeš.

Dřevěná, vřesová vroubenka, ještě z minulého století, nahlédni teď do okénka, ten pohled je prostě jediný.

Zlatavé údolí a vzadu pole, v nich staré opadané stromy, které jsou již holé.

K večeru slyšíš jen tlukoucí hromy.

Tahle chaloupka uměla překvapit, byla totiž úplně sama, čarovnou atmosféru dokázala vytvořit,

chodila sem každý podvečer moc milá dáma.

Ta pila čaj z heřmánku, seděla ve svém křesílku, přitom koukala na blízkou studánku, a to ne na chvíli.

Pokaždé dumala nad svými sny, ke studánce brala si je s sebou, byly jí dlouhé zimní dny, ale jednoho staly se pravdou.

Tahle chaloupka plno kouzel skrývá, ale teď už zazvonil zvonec, a jak to tak vždy bývá, tohle je naší pohádky konec.

Barbora Kotoučová

Gymnázium Dr. Karla Polesného, Znojmo

Fantazie bez hranic: Když sny ožívají

Vytvoř si ty svůj svět snů též,
plný fantazie a dobrodružství,
jak jenom ty chceš.

Pouč se z něj,
být odvážný, vytrvalý ...
být sebou jen sám.

V zemi snů a fantazie,
kde se všechno děje podle tvého gusta,
žil jednou malý snílek,
co se ve světě reálném nudil
táhla ho sem zvláštní energie
tu reálnou, velmi hrubě soudil.

Rozhodl se tedy vytvořit si svůj svět,
kterému bude lépe rozumět
plný pohádkových bytostí a zázraků,
kde se splní všechny jeho sny,
kde nebude plný rozpaků,
kde se všechno děje podle jeho přání.

Vytvořil si zemi plnou kouzelníků,
co kouzlí s hvězdami a s měsícem.

Kde vše je možné v okamžiku,
o přírodě vil na vodě, které tančí na ranních rosách,
a jednorožců, kteří sní o svobodě.

Procházel svým pohádkovým světem,
letem co by opět dítětem plným dobrodružství a nebezpečí,
splňoval si své nejtajnější sny, nemaje něčí péči.

Naučil se též, že i v pohádce,
jsou překážky a těžkosti v cestách všech,
že je důležité být odvážný a vytrvalý,
a to ve směrech všech.

Že skutečná síla spočívá v tom,
být sebou sám

a využití všeho, čeho jenom znám.
Tak si užíval svůj pohádkový svět,
tak krásný a dokonalý na pohled,
plný radosti, lásky a přátelství,
klamavě zdající se snadný být.
Když se do reality jednou vrátil zpět,
byl vděčný za to, co má, své sny bral jako poselství.

Procházková Tereza
Gymnázium Dr. Karla Polesného, Znojmo

Pohádky ze školy

(O křídě, která nechtěla být křídou a O houbě, která chtěla psát)



O KŘÍDĚ, KTERÁ NĚCHTĚLA BÝT KŘÍDOU

Za devatero třídami a devatero tabulemi žila byla jedna křída. Den co den ležela na tabuli v jedné ze tříd na prvním patře. Velkým zpestřením dne pro ni bylo jen to, jak s ní někteří z učitelů dokázali popsat celou tabuli. Dalším ale už ne tak příjemným zpestřením bylo, když si s ní kluci a holky házeli po třídě a ona se pádem na podlahu rozlomila na dvě poloviny. Naštěstí měla tu výhodu, že když se nikdo nedíval, dokázala opět srůst.

Bohužel čím byla starší, tím méně ji bavilo popisovat tabuli. Chtěla ji mazat. Ale jak se z takové bělounké křídý může stát zelená zašpiněná a o dost větší houba na tabuli? Její kamarádka houba, co s ní ležela pod tabulí, vypadala mnohem čistěji než ostatní z hub. Asi to bude tím, že když si s ní děti házely, někdy se stalo, že se rozplácla na stěně. Tak polovina její špíny zůstala součástí velké šmouhy na zdi. Toto špinění třídy by naši křídu určitě bavilo, ale než bílý prášek na podlaze z ní nezbývalo nic. Proto se rozhodla, že se zeptá kamarádky houby, jestli by neznala nějaké zaříkadlo, co by ji proměnilo v takovou pěknou houbu, jako je ona. „Houbo, nevíš, jak bych se mohla stát tebou?“ Houba se zatváří podivně, a než odpoví, pronese: „Říkej mi radši Káto, oslovení houbo už není v módě.“ Křída se usměje a opáčí: „Tak mně říkej ... hmm ... Kájo!“ Domluva byla dokončena a teď už houba, dnes vlastně Káťa, odpovídá: „Já žádné zaříkadlo neznám...“ Křída Kája se se zatváří smutně. „... ale vím o někom, kdo by mohl vědět.“ Kájin obličej bílý jako stěna se rozzářil do barvy zářivé tak, jak mívají křídý z celého světa. A začne blábolit: „Co mám dělat a kam mám jít?“ nebo „Mám připravit sváčku?“ a nebo „Už vyrazíme...a teď...ááá...“ „Stop!“ zakřičí Káťa a Kája se tak lekne, až spadne z podstavce na tabuli. „Nemusíš tolik spěchat, máme hromadu času. Bude víkend a děti budou doma. Vyrazíme zítra ráno.“ Kája se trochu zakaboní, ale i tak se těší víc na to kouzlo, než aby si nechala zkazit náladu. Ze samého nadšení naše křída nemohla usnout, ale najednou bylo ráno. A tak se vydaly na cestu, jak Káťa naplánovala. Čekala je dlouhá cesta z prvního patra až do třetího, ale nadšenou Kájou nemohlo nic zastavit. Schody už jsou holt dlouhé a k jejich smůle se ve škole uklízí i o víkendu. Naštěstí se všem mopům a vysavačům vyhnuly a došly až do cíle. Ptáte se, kde byl cíl? Tam, kde se konal kroužek angličtiny pro malé studenty a studentky. Tam ležela velká červená umouněná houba na tabuli. Káťa s Kájou ji zdvořile pozdravily a vyložily jí své přání. Moudrá houba se zamyslí a řekne: „Možnost tu je a je to celkem easy.“ Kája s napětím naslouchá. „Musíš si to jen přát od své víly kmotříčky.“ „Dobře,“ odpoví Kája a sraští čelo, jako kdyby nad něčím usilovně přemýšlela.

A najednou PUFF a už tu seděly tři houby na mazání tabulí. Křída, vlastně houba, Kája je celá nadšená. Od té doby jsou ve třídě dvě houby a nová křída. Tak co? Myslíte, že to tak je správně? To už záleží na vás. Tak ahoj ve třídě.

O HOUBĚ, KTERÁ CHTĚLA PSÁT

Žila byla jednou jedna houba Káťa. Po celé vyučování smývala tabuli ve třídě 3.B, a když neumývala tabuli, ležela na učitelském stole a dívala se po dětech, jak píšou do svých sešitů. Občas si nějaká holčička či chlapeček namalovali do sešitu malý obrázek. „Ach jo!“ povzdechla si Káťa. „Já už nechci jen mazat tabuli. Já chci taky malovat obrázky jako ty děti. Taky bych chtěla psát pro děti zápisy a matematické příklady,“ řekla své kamarádce křídě Káje, když ji pan učitel položil vedle ní. „No, to ale nebude jen tak,“ odpověděla jí na to Kája. „To se nejdřív budeš muset naučit psát.“ Káťa začala Kájou přemlouvat, aby ji to naučila. A tak, až skončila škola, Kája seskočila ze stolu a začala Káťu učit, jak se píše velké A pak malé a. Tak to šlo až po Ž. Káťa nejdřív všechno smazala, ale nakonec se naučila psát i číslice.

Další den pan učitel zvedl Kájou začal s ní psát pravopisné poučky, protože Vláda zase napsal v diktátě ve slově *sysel* měkké *i* a ve slově *hbitý* naopak tvrdé. Když chtěl pan učitel na konci hodiny všechno smazat, vytrhla se mu Káťa z ruky a napsala na tabuli vzkaz: „Jmenuji se Káťa a už nechci mazat pracně napsaný zápis kolegyně křídý Káji. Prosím, nechte mě, abych mohla psát jako vy.“ Pan učitel se nejdřív zhroutil, ale pak mu došlo, že už by se nikdy nemusel namáhat s psaním pouček o fungování lidského těla! Domluvil se s Káťou, že jí bude diktovat a ona bude psát na tabuli.

A jak to skončilo s Kájou? Nebojte se. Domluvili se, že Kája bude psát krátké texty a Káťa ty dlouhé. A tak končí příběh jedné mycí houby, která šla za svým snem a ten se stal skutečností.

Markéta Jarošová a Anna Jarošová
Gymnázium Dr. Karla Polesného Znojmo

Naděje umírá poslední

Bylo, nebylo, v zakletém zámku žily tři sestry. Přestože vyrůstaly spolu, každá byla výjimečná svým vlastním způsobem. Ljuba byla nejstarší ze sester, krásná a laskavá. Vždy pro své mladší sestry našla milého slova. Věra, prostřední sestra, moc nemluvila a věčně seděla s nosem zabořeným v knihách. Třetí sestra, Naděžda, s rozčuchanými vlasy a věčně bosýma nohama byla nejdivočejší, s neutuchajícím úsměvem na tváři. Všechny sestry netrpělivě čekaly, až na jejich osmnácté narozeniny zakletí pomine, a ony budou moct opustit prostor ohraničený zámeckou zdí.

Roky ubíhaly a nakonec nadešel den, kdy nejstarší ze sester dosáhla plnoletosti. Poté, co opustila rodný zámek, dlouho putovala a nakonec se usadila v malebné vesničce, zámek a sestry zanechala daleko za sebou. Ljuba se tam zamilovala do pohledného mladíka. Netrvalo dlouho a nedovedla si představit, že by pro ni existoval někdo jiný. Milovala ho vášnivě a hluboce, na ruce s hrdostí nosila jeho prstýnek. Ovšem ani její ryzí city nestačily proti mladické lehkomyšlnosti a nezodpovědnosti. Brzy se začalo proslýchat, že mladý muž Ljubu tahá za nos a chodí za jinými dívkami. Ljuba se takovým nařčením silně bránila, a pokaždé, když vyšla z domu, se vyhýbala lítostivým nebo opovržlivým pohledům sousedů. Ovšem nastal den, kdy Ljuba svého milovaného opravdu načapala s neznámou kráskou. Srdce se jí lámalo a z plic se jí draly srdceryvné vzlyky. A tehdy, když jí slzy tiše stékaly po krásné tváři a ona pochopila, že její cit nikdy nebyl stejnou měrou opětován, tehdy zemřela Láska.

Čas nezastavitelně plynul a i druhá sestra oslavila osmnácté narozeniny. A tak Věra zanechala nejmladší sestru na zámku samotnou a vypravila se do světa. Putovala po prašné cestě a nakonec se usídlila v levném bytečku v nedalekém městě. Byt sdílela s mladou studentkou místní univerzity, aby si mohla dovolit nájem. Brzy se ukázalo, že si dívky náramně rozumí a jejich přátelství se prohloubilo. Trvalo to ještě dlouhý čas, ale nakonec se Věra své nejlepší kamarádce svěřila s něčím, co nikdy nikomu předtím neprozradila. Píše příběhy. Nikdy se necítila tak ve své kůži, jako když prostřednictvím pera a kusu papíru přiváděla k životu smyšlené hrdiny prožívající svá velkolepá dobrodružství. Proto se svou tvorbu nikdy nepokusila udat žádnému redaktorovi, nestála o to, aby jí někdo svou kritikou mohl vzít její největší pýchu a vášeň. Rukopisy ležely schované v horním šuplíku Věřina nočního stolku a taky tam měly zůstat. Proto Věrou otřásl silný šok, když jednoho rána procházela kolem svého oblíbeného knihkupectví a ve výloze úplně vepředu zahlédla knihu s povědomým názvem. Vtrhla dovnitř a přesvědčila se, že se opravdu jedná o její povídky. Jak by je mohli vystavovat na veřejnosti? A tehdy, když naivní spisovatelka pořád dokola četla jméno bývalé nejlepší kamarádky na obálce své knihy, tehdy zemřela Věra.

Trvalo to ještě pár let, než nejmladší sestra Naděžda dovršila plnoletosti. A když se tak stalo, vydala se v šlépějích svých starších sester pryč ze zámku. Rozeběhla se vstříc dobrodružství do dosud neznámého světa plného nepoznaných divů a krás. Naděždě připadalo, jako by vzduch za zdí byl svěžejší, vůně sytější, obloha modřejší. Naboso vyběhla z údolí na nejbližší kopec, hnala se jako s větrem o závod. Když se však zastavila na samém vrcholku a poprvé se jí naskytl pohled za hřeben kopců obklopujících údolí, v tu ránu jako by do Naděždy uhodil blesk. Za čas, který strávila sama na zámku, v zemi vyklíčila krvavá válka. Naděžda se ocitla ve zlomeném světě, v němž trávu pokrýval šedý popel z vypálených vesnic jako sněhová přikrývka. Seshora se rozhlížela po mrtvé krajině, která se rozléhala, kam až oko dohlédlo. Nebylo slyšet žádný zvuk pozemních zvířat ani ptáků, skučící vítr se proháněl zpustošenou zemí a pěl svůj žalozpěv. A tehdy, když Naděžda hleděla na svět dříve plný lásky a víry, nyní nehostinný a prázdný, zničený lidskou malicherností, tehdy zemřela Naděje -

poslední ze tří sester.

Magdaléna Kostková
Gymnázium Jírovcova 8, České Budějovice

Ztracená princezna

Za nedalekými lesy a nedalekými horami, žily byly tři čarodějnice jménem Brebta, Rozumbradka a Skobrdka. Byly to docela obyčejné čarodějnice, až na to, že každá z nich měla nějakou vadu. Brebta měla neskutečný problém s tím přestat mluvit, takže když už ji někdo chtěl přerušit, musel na ni křičet. Druhá čarodějnice se jmenovala Rozumbrada, s Brebtou si hodně rozuměly, avšak podle ní měla pravdu vždy jen ona a do všeho také často strkala svůj dlouhý nos. A třetí čarodějnici byla Skobrdka, ta, jak už je každému jasné, neustále někde zakopávala a nedokázala se dlouho udržet na nohách. A důvodem byla asi nehoda, která se jí jednou stala na koštěti, když letěla pro bylinky, protože si ho zapomněla nabít, a tak se jí při letu vybilo a ona spadla do propasti a zlomila si nohu.

Věc, která je však nejvíce spojovala, bylo nakupování na jarmarku a nenávisť k malým dětem. Tvrdily o nich, že hrozně smrdí a neustále jen křičí, a proto se k nim radši ani nepřibližovaly. Avšak jedno ráno, kdy čarodějky ještě spaly, jim někdo zaklepal na dveře. Nejprve se probudila Skobrdka, které to bylo velice podezřelé, protože k nim do chatrče nepáchl ani zajíc, a to už nejméně 200 let. Když dokulhala ke dveřím a otevřela je, spatřila něco opravdu nečekaného. Přímo před dveřmi totiž leželo mimino, byla to holčička. Skobrdka z toho nadskočila hrůzou, avšak dítě se začalo smát, což pro ní bylo ještě divnější. Nadskočila ještě jednou a miminko se opět začalo smát, tak ho tedy vzala do chatrče. Brebta a Rozumbradka mezitím ještě spaly, a tak se Skobrdka rozhodla, že to před nimi utají. Jenže když chtěla miminko začarovat, aby ho ani jedna z nich neviděla, použila na to špatné kouzlo. A z miminka se najednou stalo koťátko. Skobrdka nevěděla jak kouzlo vrátit, a nechtěla se zesměšnit u svých společnic, a tak se rozhodla kotě vypustit ven a nikomu o tom neříct.

Žila s čarodějnicemi dál, jakoby se nic nestalo, a toto tajemství v sobě držela přes 14 let. Jenže jednou šla s čarodějnicemi opět na jarmark a uslyšela, že se bude konat královský ples na počest ztracené princezny Klárce, která by měla slavit 15. narozeniny. Skobrdka měla hned jasno. Bylo to ono ztracené dítě, které před lety našla před svými dveřmi a proměnila v kotě. V srdci cítila, že by měla udělat něco dobrého a vrátit princezně její pravou podobu. Přestože se trochu bála reakce Brebty a Rozumbradky, rozhodla se jim všechno říct. Když se vrátily z jarmarku, Skobrdka to už nevydržela a vše jim řekla. Brebta začala ihned křičet, že je Skobrdka hloupá, a ať si tu chybu napraví sama. Rozumbradka zprvu také ječela, ale pak si naštěstí zanechala chladnou hlavu, protože věděla, že se řevem nic nevyřeší. A když jim Brebta ukázala pozvánku na ples, obě se nakonec uklidnily a domluvily se, že ji pomohou.

„Avšak, kde najdeme tu ztracenou kočku, vždyť už je to přes 14 let. Co když jí třeba ani nenajdeme?“ řekla Rozumbradka. A měla trochu pravdu, protože co když uplynulý čas už dávno zahalil stopy po princezně.

„Už mě něco napadlo! Musíme se vydat ke staré čarodějnické bábě Felicii, ta nám třeba poradí. Vždyť je to nejlepší čarodějnice široko daleko!“ vykřikla Brebta.

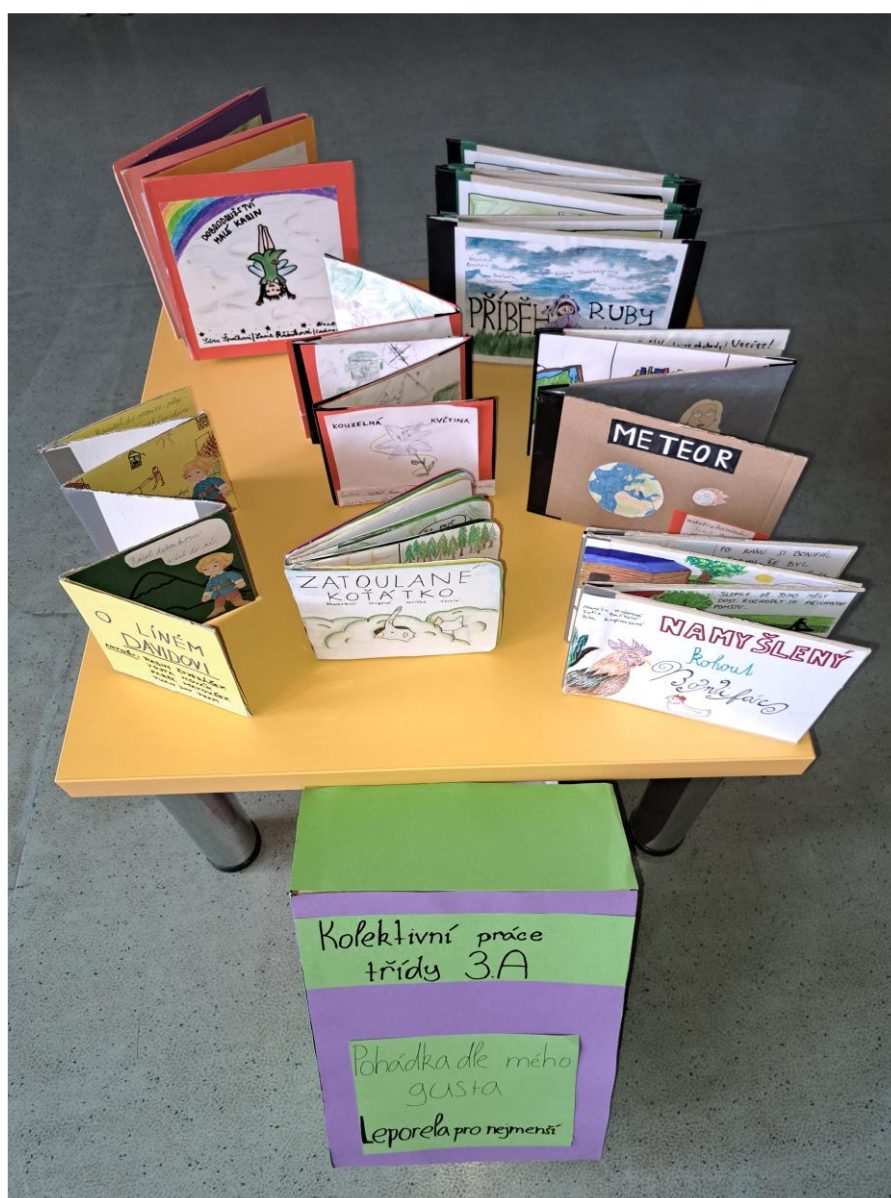
A tak se za ní vydaly. Felicie jim zprvu nechtěla pomoci, ale nakonec jim, pod příslibem krkavčích drápů, našla princeznu. A dokonce jim i pomohla svým kouzelným proutkem, vrátit Klárčinu podobu. Avšak když bylo kouzlo hotové, Klárka byla v šoku a jediné co uměla, bylo mňoukat. Takže ji ještě svými kouzly musely naučit mluvit. A poté ji všechno vysvětlily. Jen ji raději neřekly, kdo ji proměnil

v kočku, protože to na ní bylo až moc brzy po všech těch kouzlech. A tak se s ní vydaly do paláce, ve kterém byli všichni v udivení, protože si mysleli, že už Klárku nikdy nespátří. Král i královna byli šťastím bez sebe, a dokonce čarodějnicím udělili titul Vrchních čarodějnic. A z Brebty, Rozumbradky, Škobrdky i Klárky se staly nejlepší kamarádky. A pokud naše čarodějky nespady někde z košťat, létají na nich spolu až dodnes.

Aneta Geržová

Gymnázium Dr. Karla Polesného, Znojmo

Leporela pro nejmenší









3.A

Gymnázium Dr. Karla Polesného, Znojmo